

CLARK DARLTON

Pouta hypnózy

Knihovnička Perry Rhodan 27

Přeložil Jaroslav Kuták

A znovu Mars.

Velitel major Deringhouse zíral přimhouřenýma očima na nekonečnou rudou poušť, která byla neobvykle pravidelným způsobem protkána dlouhými pruhy zeleně.

Mars byl neobydlen a býval vždycky, alespoň co se týkalo inteligentních bytostí. Rostla tam sice primitivní vegetace, hlavně v zelených pruzích, a na poušti by se našel i drobný hmyz a malí neškodní savci, ale to bylo všechno.

Mars byl tedy neobydlen. A přesto tu major Deringhouse hledal největšího nepřítele lidstva, protože všechny stopy tohoto muže vedly právě na Mars.

Deringhouse vzdychl a nechal loď stoupat do výšky, až se planeta Mars změnila v rudou kouli, rychle se potápějící do vesmíru. Jeho loď GOOD HOPE VII pak minula Phobos a jako šíp vystřelila do kosmu.

Deringhouse letěl na dohodnutou schůzku s deseti stíhačkami, které za normálních okolností měly místo na palubě jeho lodi.

Ono totiž vůbec nebylo jisté, jestli hledaného Overheada

skutečně najdou na Marsu. Všechny stopy sice tím směrem vedly, ale sluneční soustava byla velká. Existovalo tam ještě mnoho neprozkoumaných planet a měsíců, na jejichž povrch by se mohl načas uchýlit. Proč by to měl být právě Mars?'

Deringhouse sledoval zadní obrazovku a zamyšleně hleděl na mizející Mars.

Overhead, nejnebezpečnější muž sluneční soustavy!

Znělo to značně nadneseně, ale Deringhouse věděl, že toto označení je všechno, jenom ne přehnané. Clifford Monterny, zvaný Overhead, byl mutant s neobyčejně silnými parapsychickými schopnostmi. Byl hypnotizér, sugestik a telepat nejvyšší známé úrovně. Navíc byl velmi inteligentní a díky kontaktům svého zemřelého otce měl i přístup do vlivných kruhů.

Co se týkalo jeho vzhledu, nebyl to nijak přitažlivý muž. Jeho odulá tvář, obézní tělo a pleš nevyvolávaly v lidech potřebu vyhledávat jeho přítomnost. Možná právě tato skutečnost nejvíce zformovala jeho charakter.

Clifford Monterny byl mutant, který věděl, že na světě existuje mnoho dalších mutantů. Perry Rhodan z nich dokonce sestavil jednotku, s jejíž pomocí budoval svou říši. Proč by měl Overhead nečinně přihlížet, jak ostatní jednají?

Jeho schopnosti mu umožnily objevit třináct dalších mutantů a posléze je dostat pod přísnou hypnotickou kontrolu. Pomocí nich pak zahájil tažení proti Rhodanovi a jeho Třetí moci.

Major Deringhouse se šklebil celou tváří. Protáhl se a naplno si zív.

Ano, a pak ten přemoudřelý Overhead udělal chybu. Perryho Rhodana nešlo jen tak lehce přelstít, a už vůbec ne tehdy, když se ho pokusil porazit jeho vlastními zbraněmi.

Monterny nechal své mutanty ve štychu a uprchl na palubě ukradeného křižníku.

To se stalo před čtyřmi týdny. Od té doby ho Rhodanovi lidé hledali. Zatím bezvysledně.

Deringhouse se znovu podíval na obrazovku. Mars se proměnil v jasnou hvězdu, která jako zarudlé oko mrkala do věčné noci. Žádný z jeho měsíců už nebylo vidět. Major si povzdechl a otočil se k frontální obrazovce. Protože z bezpečnostních důvodů vládlo spojové ticho, musel svých deset stíhaček najít jen pomocí optiky.

Perry Rhodan ze mě moc velkou radost mít nebude, pomyslel si...

Vtom ho ze zamyšlení vytrhl zářivý záblesk. Ruce mu okamžitě sklouzly k ovládacímu panelu. Naklonil se a pozoroval další záblesky, jež pročíslly vesmírnou tmou. Deringhouse pokyvoval hlavou.

To byla první stíhačka. Už tu čekala.

O půl hodiny později už měla gigantická GOOD HOPE Vil na palubě devět svých stíhaček. Deringhouse svolal jejich velitele k sobě do velínu a požádal je, aby mu podali hlášení.

„Poručíku Hille, vy jste měl pozorovat sektor BNZ. Co jste zjistil?“

„Žádné mimořádné události, pane. Léтали jsme ve vymezeném prostoru a dávali pozor hlavně na signály vysílaček. Nic jsme však nezachytili. Ani optické pozorování nic nepřineslo. To je všechno, pane!“

Ostatní hlášení nevypadala jinak. Když je podal poslední velitel, Deringhouse poděkoval a zahleděl se na obrazovku. „Kde zůstala stíhačka Z-VII-3?“ zeptal se. „Už tu měla dávno být!“

Odpověď nedostal. A ani ji neměl dostat, protože od této chvíle platila stíhačka Z-VII-3 za pohřešovanou.

^ A ^

Seržant Raab se příšerně nudil, protože mu už ty věčné průzkumné lety šly na nervy. Celé čtyři týdny! Kdo ví, kam se ten zatracený Overhead zašil, jestli vůbec ještě žil. Prohledali každý kout Marsu, přistáli na obou jeho měsících a pečlivě prohledali mezihvězdný prostor kolem. Nic. Nenašli naprosto nic.

Dnešní úkol ho opět zavedl do bezprostřední blízkosti červené planety. Přistání nebylo naplánováno. Poručík Jomo, velitel stíhačky Z-VII-3, sdílel seržantův nezájem a viděl jej i na třetím členu posádky, kadetu Foulerovi, který jej skrýval jen proto, poněvadž měl dojem, že jako muž s nejnižší hodností musí.

„Co má být s Deimosem?“ zavrčel Raab a ukázal na nepravidelný kus horniny. „Tady se přece nemůže žádná loď schovat.“

„Souhlasím s vámi, seržante,“ přitakal poručík Jomo. „Ale stejně se tam musíme podívat. Existují rozkazy, které jsou zdánlivě nesmyslné. Kadete Foulere, obleťte měsíc Deimos a pozorujte jeho povrch. Já jej pochopitelně prozkoumám optickým zaměřovačem.“

Kdyby poručík Jomo nebral své povinnosti tak vážně, o hodinu později by ještě žil. Kdo to však mohl vědět předem?

Deimos byl prázdný, to viděli už při třetím obletu. Rozeklané skály na povrchu bezatmosférového trpasličího měsíce vrhaly dlouhé stíny, přestože slunce bylo daleko. Deimos byl vlastně kus nepravidelné skály o průměru zhruba padesáti kilometrů. Kroužil kolem Marsu v odstupu 20 000 kilometrů.

Seržant Raab nakonec zavrtěl hlavou.

„Nic tu není. Kadete Foulere, naberte nový kurz! Na Phobos!“

„Ještě to!“ zaúpěl Raab. „Ta hromádka špíny je ještě menší než tahle!“

„Rozkaz je rozkaz," odpověděl Jomo a otočil se zpátky ke svým přístrojům. „Foulere, naberte příkazaný kurz."

Phobos byl jen nějakých devět tisíc kilometrů daleko od své planety. Jeho let se podobal letu umělého satelitu, ale šlo jen o podobný kus skály, jako byl Deimos.

Stejně nezábavný kus skály.

Během uplynulých Čtyř týdnů prožívali pořád totéž a podle všeho se to nemělo hned tak změnit.

Poručík Jomo se podíval na hodinky. „Máme ještě čas na krátký oblet Marsu."

Stíhačka vklouzla do řídké atmosféry a pak plula nad bezútesnou pouští.

Seržant Raab zakroutil hlavou a řekl kadetu Foulerovi: „I kdybyste teď šel ještě o něco níž, nevěřím, že něco najdeme. Overhead nebude tak hloupý, aby své ukradené lodě vystavoval. Vsadil bych se, že se schovává někde mezi asteroidy, co říkáte?"

„Zásadně se nesázím," odpověděl Foulér. „Ale jestli si to přejete, rád s vámi budu souhlasit."

Raab něco nesrozumitelného zabručel a podíval se na poručíka Joma. Japonec přitakal.

„Ještě se mrkneme támhle na ty hory a pak vyrazíme. Major Deringhouse nemá rád, když se někdo opozdí."

Vtom seržant Raab zaznamenal cosi podivného. Jako by mu někdo položil kolem hlavy železný prsten a stahoval jej. Ještě než si stačil uvědomit, co by to mohlo znamenat, Jomo zařval: „Nasad'te si helmy, rychle!"

Seržant zareagoval bez přemýšlení. Sotva si narazil přilbu, ulevilo se mu. Tlak v hlavě povolil. Kadet Foulér na tom nebyl jinak,

Jak mohli tušit, že právě tahle skutečnost rozhodla o jejich osudu?

Kdesi dole seděl Overhead a pokoušel se pomocí svých gigantických duševních sil dostat posádku lodi pod svou kontrolu. Jelikož se mu to díky nasazeným přilbám nepodařilo, musel se postarat, aby ti tři nemohli nikomu prozradit jeho -ukryt.

Stalo se to bleskurychle.

Štíhlá stíhačka se ještě vznášela nad nerovným povrchem Marsu a hledala příčinu náhlého psychického vlivu - a o vteřinu později se vinou silné exploze roztrhla vedví. Atomové síly loď během vteřiny rozežraly. Jednotlivé trosky padaly dolů na skály a do písku. Vítr odvál malý obláček.

Pak už nebylo nic.

^ A ^

Když se stíhačka Z-VII-3 neobjevila na domluveném místě ani po čtyřech hodinách, major Deringhouse ztratil trpělivost. Znovu svolal velitele jednotlivých lodí. u

„Pánové, nepřítomnost poručíka Joma lze vysvětlit několika způsoby. Jeden z nich si budeme muset vybrat.”

Velitelé napjatě vyčkávali. Věděli, že jim Deringhouse žádné příjemné perspektivy nenabídne.

„Z-VII-3 našla Overheadův úkryt a byla buď zajata, nebo zničena. Pokud se stalo to první, museli bychom zachytit alespoň nějaké jejich signály. Podle dohody. Další možností je, že se poručík Jomo stal obětí technické závady lodi. Třetí možnost - zasáhl je meteorit.”

Poručík Hill si odkašlal. Deringhouse na něj povzbudivě kývl.

„Možná to vidíme příliš černě, pane,” řekl Hill. „Třeba se poručík Jomo prostě opozdil.”

Deringhouse zavrtěl hlavou.

„Vyloučeno. Měl službu v blízkosti Marsu, stejně jako já. Nemohl se opozdit. Jeho zmizení mi prostě dělá vážné starosti."

„Proč se tam nezaletíme podívat?" zeptal se kdosi.

Deringhouse se podíval směrem k muži, který promluvil. „Copak to neděláme už plné čtyři týdny?"

„Jistě, majore. Ale pokud vaše teze o zmizení Z-VII-3 souhlasí, pak poručík Jomo musel něco najít. Pokud tedy Overhead skutečně sedí na Marsu, musí tam mít moc slušný úkryt. Třeba ho Jomo náhodou objevil. Nevíme, co se stalo pak, ale můžeme to zkusit zjistit."

„Navrhujete tedy intenzivnější prohledání Marsu?"

„Zcela správně, pane."

Deringhouse pohlédl na ostatní důstojníky. „A co vy, pánové?"

„Myslím, že to je dobrý nápad," ozval se kapitán Berner.

„Každopádně lepší než zůstat sedět tady."

Major Deringhouse pár vteřin přemýšlel, a pak mu přes tvář přelétl jeho obvyklý úsměv: „Start za deset minut! Posádky do stíhaček!"

Velitelé stíhaček opouštěli velín. Major Deringhouse se za nimi díval, najednou se přestal usmívat a posadil se do křesla před kontrolní přístroje. Počkal pět minut a pak zahájil přípravu akce.

Díval se směrem k cíli.

Tušil, že tam na ně číhá něco strašného.

\

^ A ^

Prostor ležel hluboko pod zemí.

Stěny měl z hrubě otesané skály. Strop byl holý, podlaha vyložená tenkým plastickým kobercem. Zářivé lampy šířily

nepříjemné světlo: obyvatel tohoto podzemního bytu neměl zřejmě příliš vyvinutý smysl pro pohodlí. Odněkud se ozývalo bzučení agregátu, jinak bylo ticho.

Nepříjemné světlo zhaslo. Na okamžik zavládla černočerná tma, pak se na stěně rozzářila velká obrazovka a v jejím světle se objevil psací stůl a židle.

Na židli seděl muž.

Měl na sobě obyčejný šedivý oblek. Jeho velká, holá lebka odrážela světlo obrazovky. Nezřetelně bylo vidět rozplizlou tvář, velké chladné oči, příliš malé uši a sevřené rty.

Hlava seděla na krátkém tlustém krku a obrovité tělo spočívalo v širokém ocelovém křesle, pocházejícím očividně z kosmické lodi. Tlusté krátké ruce ležely klidně na desce psacího stolu.

Clifford Monterny - Overhead, kdysi pán třinácti mutantů, kteří málem zničili Rhodanovu moc, až je tato moc přemohla a - vysvobodila. Clifford Monterny, největší nepřítel Země a nejnebezpečnější člověk ve sluneční soustavě, tady seděl těsně pod povrchem Marsu a čekal na příležitost.

Vlastnil dva ukořistěné stroje - stíhačky. Příliš málo na to, aby mohl zaútočit proti Zemi. Potřeboval víc lodí- a víc lidí. Kdo se jednou dostal pod jeho hypnotický vliv, ten ho slepě poslouchal. Stačilo mu na obrazovce spatřit něčí tvář a už ji uměl dostat do své moci.

Overhead nastavil jiný záběr a na monitoru se objevila velká kovová koule se zřetelným nápisem GOOD HOPE Vil. To však bylo málo. Monterny potreboval vidět nějaké tváře. Částečný úspěch byl nebezpečný, mohl by se obrátit proti němu. Jakmile by si někdo v křižníku nasadil přilbu, unikl by jeho hypnotickému vlivu a on by byl nucen loď zničit, ale právě tohle nechtěl. Potreboval GOOD HOPE Vil pro sebe, pokud hodlal uskutečnit své plány.

Velitel křižníku se musel domnívat, že Overheadovi jde jen

o jeho zničení. Pokud toho chtěl docílit, musel zlikvidovat několik stíhaček.

Obrazovka se znovu proměnila.

Nyní se Overhead díval na formaci devíti stíhaček. Sledoval ji přimhouřenýma očima. Rty se mu stáhly do posměšného úšklebku. Kdyby ti chudáci venku tušili, jak bezmocní proti němu jsou, okamžitě by otočili a vzali by nohy na ramena.

Ale ti nic nevěděli.

Nikdo netušil, jak strašná zbraň je v jeho moci.

Overhead se v duchu chválil za předvídavost, protože tuhle základnu si postavil ještě předtím, než na Rhodana zaútočil. A zvláště pyšný byl na to, že tu měl Ivana Gorašina - svou největší a nejstrašnější zbraň, proti níž neexistovala obrana!

Podíval se na údaje zaměřovačů.

Nepřátelská flotila byla vzdálena ještě dvacet tisíc kilometrů. Protože se rychlost letu stále snižovala, dalo se počítat s tím, že pronikne do atmosféry Marsu za deset minut. Dost času na potřebné přípravy.

Clifford Monterny, monstrum v lidské podobě, se chvíli podívoval, jestli ti tam venku vědí o zničení první stíhačky, nebo zda přiletěli náhodně.

Zvedl své odulé tělo z křesla a vykročil ke dveřím. Krátkými, rychlými krůčky prošel dlouhou chodbou s mnoha dveřmi po obou stranách.

Konečně se zastavil. Zkušeně odemkl magnetický zámek a vstoupil do místnosti. Uvnitř bylo jen pár věcí, potřebných k životu. V koutě stála postel.

A na té někdo seděl.

Při pohledu na strašlivý zjev tohoto člověka by normálnímu smrtelníkovi tuhla krev v žilách, ale Overhead se pouze usmál a řekl: „Vstaň a doprovod mě, Ivane. Mám pro tebe práci.“

Příšera poslušně vstala a následovala svého pána.

_ ^ ^ ^
^

GOOD HOPE Vil kroužila kolem Marsu zhruba na úrovni Phobosu. Devět stíhaček ji bez dalších rozkazů následovalo.

Major Deringhouse oslovil jednoho z kadetů: „Rennere, spojte mne se stíhačkami.”

„Dobrá. Jaká kapacita?”

„Ta nejmenší. Spojové vlny nesmějí proniknout až k povrchu Marsu.”

O půl minuty později se ohlásili velitelé stíhaček. Deringhouse rozdělil pozice a vydal rozkaz, aby se všechny stroje držely na dohled, protože hodlal prohledat povrch Marsu důkladně. Každé, i to sebemenší pozorování něčeho byt' jen zdánlivě nedůležitého okamžitě hlásit, přikázal. Nikdo nesmí jednat na vlastní pěst.

Kapitán Bamer zíral dolů a mohl by odpřísáhnout, že se tam nikde nemůže žádný Overhead ukrývat. V horách možná, ale v písku pouště těžko! Sondy prokázaly, že je tam vrstva až padesáti metrů písku.

Pohoří se blížilo. Malá flotila letěla nízko nad ním, kopírovala jeho hřebeny a nepříliš hluboká údolí, na okamžik se zastavila nad větším skalním kotlem a pak pokračovala dál.

Hory byly stále nižší, až přecházely zase v poušť. V dáli na obzoru se vynořilo další pohoří. Barner věděl z dřívějšíka, že je na Marsu nejrozlehlejší, i když ne největší. Co však nevěděl, bylo, že právě tyhle hory považoval Overhead za svůj majetek a že právě tady čekal na přilétající flotilu.

Pomalu se blížila k údolí, připomínajícímu vstupní bránu. Nahé skály, sem tam křoví. Jinak nic...

Pak však Barner musel přimhouřit oči, protože přesně před ním, v místě, kde dosud letěla Z-VII-4, najednou vzplálo malé

slunce, které spolkló stíhačku ve svých žhnoucích plamenech.

Když Barner znovu otevřel oči, čtvrtá stíhačka už neexistovala. Udalo se to tak rychle, že on ani jeho druhý pilot nedokázali dost rychle zareagovat.

Ve stejném okamžiku explodovala dvojka a pár vteřin nato stíhačka číslo pět.

Bez ohledu na nespornou blízkost nepřítele Deringhouse aktivoval spojení ve vysílačkách a rozkázal: „Všechny stroje zpátky do hangáru GOOD HOPE!“

Manévr proběhl neuvěřitelně rychle, ale těsně před vyletem na palubu mateřské lodi vybuchla ještě stíhačka Z-VII-10 a žhavý závan exploze pronikl do hangáru GOOD HOPE.

Pak bylo zbývajících pět malých lodí v bezpečí.

Nikdo netušil, že jde jenom o zdánlivé bezpečí, ale to bylo přesně to, co Overhead chtěl.

Major Deringhouse se dopustil rozhodující chyby, že dosud nepomyslel na absorbční helmy. Prikázal ústup. Samotnou GOOD HOPE obalil neprostupným energetickým štítem.

Opravdu neprostupným?

Možná neprostupným pro jakoukoli formu hmoty, ale nikoliv pro Overheadovy hypnotické vlny.

Druhou Deringhouseovou chybou bylo, že zdržel ústup a ještě aktivoval optický zaměřovač. Toužil po navázání kontaktu s Overheadem. Potřeboval neklamný důkaz.

Z tohoto důvodu nezapnul jenom optický zaměřovač, ale také odpovídající přijímač obrazového provozu.

Na tuto chvíli Overhead čekal. Na jeho obrazovce v podzemí se objevila tvář majora Deringhousea. O dvě vteřiny později major ztratil svou identitu.

Stal se nástrojem tajuplného muže, jehož duševní síly se ho zmocnily. Major Deringhouse si toho ani nevšiml, a už vůbec si toho nevšímal nikdo v jeho okolí. Znovu zvedl hlavu ve

chvíli, kdy do velínu vstupovali velitelé zbylých pěti stíhaček. Čekali na rozhodnutí svého nadřízeného.

„Přistaneme dole na té plošině," řekl bez zaváhání Deringhouse. „Tam někde musí být Overheadův úkryt. V žádném případě se nesmíme vrátit na Zemi bez pořádného výsledku."

Hill nestačil zakrýt překvapení. „Ale vždyť byly právě zničeny naše čtyři stíhačky! Dostáváme se do velkého nebezpečí!"

„Vy se bojíte nebezpečí?" zeptal se vyčítavě Deringhouse. „Není naše zodpovědnost větší než nebezpečí, které nám hrozí?"

„Nejdříve bychom aspoň mohli zjistit, jakou zbraní jsme byli vlastně napadeni. Nezapomínejte, že všechny zničené stíhačky měly zapnutý energetický ochranný štít."

Deringhouse vážně přikývl.

„Nezapomněl jsem. A nebudu mít klid, dokud tu novou Overheadovu zbraň nepoznám. Proto jsem vydal rozkaz k přistání. Uvědomte posádce GOOD HOPE. A ještě něco: Přistaneme a opustíme loď. Zbraně si nebudeme brát, jenom dýchací přístroje."

„Žádné zbraně?" zvolal vyjeveně Hill. „To se máme Overheadovi postavit beze zbraní? To nechápu!"

„Přitom je to tak prosté, poručíku! Jistě jste pochopil, že Overhead nechce zničit GOOD HOPE. Neudělal to a ušetřil i zbylých pět stíhaček. Pročpak asi?"

Poručík Hill pokrčil rameny.

Major Deringhouse se chápavě pousmál. „Protože nám chce naznačit, že je ochoten navázat kontakt — z pozice své převahy, kterou nám takto dokázal. Dobrá, uznejme ji tedy a pojďme za ním beze zbraní. Co ještě můžeme ztratit, poručíku? Nic! Za jistých okolností můžeme jen získat."

Poručík musel uznat, že velitelovy úvahy mají něco do sebe,

i když ho neuklidnily. Hill nebyl žádný zbabělec, ovšem proti neznámým a neviditelným protivníkům bojoval z duše nerad. Když už to však muselo být, nebál se.

„Jak myslíte, pane," řekl nakonec. „Dám vědět svým lidem a sdělím jim vše důležité. Nechcete nejdříve informovat Země, co plánujete?"

Major Deringhouse zavrtěl rychle hlavou. „To by byla chyba, možná osudná chyba! Overhead se musí cítit bezpečně,;

Kdyby nás odposlechl a zjistil, co máme v úmyslu, těžko by přistupoval na naše podmínky, a možná by nás k sobě ani ne-i pustil. Ale teď už jděte, poručíku, nemáme času nazbyt." ¹

Třicet mužů se smíšenými pocity následovalo Deringhouseovy rozkazy. Ti všichni ho znali jako odvážného a opatrného muže, který se vždycky vyhýbal zbytečným rizikům. Tentokrát se však zdálo, jako by podcenil nebezpečí. Overhead byl telepat a mohl jejich myšlenky číst...

GOOD HOPE Vil pomalu klesala, až nakonec přistála těsně vedle skalního kužele, který se tyčil jako cukrová homole z kamenité náhorní plošiny.

Major Deringhouse zapojil palubní rozhlas.

„Půjdu teď s deseti muži ven a vyhledám Overheada. Doprovodí mě pět velitelů stíhaček a pět mých důstojníků. Půjdem neozbrojeni. Smith mezitím převezme velení nad GOOD HOPE. Jakékoliv spojení se Zemí zakazují. Na žádné vysílání nereagovat! Je to jasné?"

Ze spojové centrály přišla zaražená odpověď. Posádka nebyla nadšená. Nikomu se nelíbilo, že se vydávají napospas bezohlednému a strašlivému nepříteli.

O deset minut později se otevřel výstup z lodi. Jako první vystoupil Deringhouse, následován svými lidmi. Všichni měli lehké ochranné kombinézy a neodmyslitelné dýchací masky. Nikdo z nich u sebe neměl zbraň.

„Támhle," řekl Deringhouse a ukázal na skalní kužel. „To je vstup do Overheadovy skryše." A aniž by počkal na odpověď, vykročil.

Poručík Hill se zastavil. Rukou si přejel přes oči. „Veliteli, jak víte, že to je právě tady? Dlužíte nám vysvětlení!"

Vtom se však musel chytit za hlavu. Rozbolela ho stejně jako Bamera a ostatní. Bamer cosi mumlal, ale přes masku mu nebylo rozumět.

V Hillovi najednou vzrostlo silné podezření, ale než mohl varovat ostatní, rozhostil se mu v duši klid a mír. Pevnými, rozhodnými kroky šel za Deringhousem, který se už o své lidi nestaral, nýbrž poslušně následoval Overheadovy příkazy.

Stejně jako deset důstojníků za ním.

^ A ^

Během uplynulých týdnů se toho na Zemi stalo hodně. Perry Rhodan se ze všech sil snažil o vytvoření světové vlády. Měl k tomu potřebnou moc, a navíc disponoval vyvinutou arkonidskou technikou.

V Terranii proto vládl čilý diplomatický ruch. Hlavní město Rhodanovy Třetí moci žilo ustavičnými konferencemi a jednáními na nejvyšší úrovni.

Perry Rhodan to nesledoval jen ze své centrály.

Výtahem se nechal dopravit do nejvyššího patra ministerstva bezpečnosti, kde právě jednal Reginald Bull se zástupci tří velmocí.

Vstoupil, aniž by se předem ohlásil, kývl Bullovi a přítomným pánům na pozdrav, a posadil se na jednu z volných židlí.

Právě mluvil zástupce Asijské Federace.

„Přípravy celosvětových voleb se rozběhly, pane Bulle, ale

o úspěšnosti vaší gigantické akce pochybuji. Na tom nic nezmění ani vaše předvolební programy. V lidech vězí příliš silný nacionalismus."

„Myslíte tedy, že lidstvo nemá o sjednocení zájem?"

„To netvrdím, jenom upozorňuji na potíže. Jsem přesvědčen, že moji dva kolegové budou mít na věc podobný názor."

Zástupce Východního bloku rozhodně přitakal. „Musím přiznat, že i u nás existuje opozice proti světové vládě."

Bull se obrátil na zástupce prezidenta USA. Postarší muž si odkašlal a řekl: „Mocnosti Západního bloku se dříve považovaly za zástupce svobodného světa. Pochopitelně, že také u nás existují lidé, jejichž názor je jiný. Ve světové vládě spatřují jistý druh diktatury."

Bull zavrtěl hlavou: „Myslím, že lidé brzy pochopí, že ve vesmíru nejsou sami, a že se podle toho musejí začít chovat. Až na nás zaútočí další neznámí mimozemští nepřátelé, mohlo by už být pozdě. Ve stínu ohrožení existence planety vypadají vaše nacionalistické zásady velmi malicherně."

Pak zmlkl. Myslel na televizní programy, které Třetí moc vysílala všude na Zemi. Byla v nich vylíčena invaze Topsiderů ve sluneční soustavě Vegy, kterou místní obyvatelé přežili jenom díky včasnému zákroku Rhodanovy flotily. Třetí moc se lidem snažila polopaticky a na nejdrsnějších příkladech vysvětlit, že nemohou dále trvat na svých úzkoprsých, zažitých normách existence.

Perry Rhodan osobně jezdil po světě a hovořil s voliči. Nelitoval času, aby pořád dokola vysvětloval, oč vlastně jde -že Země vstoupila do nové epochy, že už neexistují jenom jednotlivé národy či velmoci, ale že všechny lidi na Zemi spojuje především fakt, že jsou pozemšťany.

Reginald Bull vyzval zástupce Východního bloku: „Chtěl jste něco říct? Ven s tím!"

„Naši lidé se domnívají, že světová vláda Perryho Rhodana bude ovládána nějakou šedou eminencí. Brání se životu pod diktaturou.“

Rhodan se jemně pousmál, vstal a předstoupil ke stolu: „Vy přece víte stejně dobře jako já, že Třetí moc je bezesporu okamžitě schopna vynutit si vládu nad Zemí silou. My to ale nechceme. To, co nás dělá silnými, je dobrovolná vůle podřídit se společnému cíli. Dějiny nás naučily, že násilí končí zase jenom násilím.“

„Nu dobrá,“ řekl zástupce Východního bloku. „Já osobně vám věřím, ale jak to zařídit, aby vám věřily i naše národy?“

Rhodan se usmál.

„Na to existuje starý, osvědčený prostředek. Pozvěte mě k vám. Já tam přistanu s arkonidským křižníkem STARDUST a přivezu armádu robotů. Co myslíte, bude to působivé?“

„Lidé by si to mohli vysvětlit jako jistý druh psychologického nátlaku.“

„Přesně tak,“ odpověděl Rhodan. „Přesně tohle to bude. Kdo nepochopí sám, toho trkni.“

Zástupce Asijské federace se pousmál. „Nemůže existovat sjednocená země pod vládou jednotlivých bloků? Jisté dohody by zajišťovaly mír.“

„Myslíte?“ namítl chladně Rhodan. „Přece z vlastních dějin dobře znáte, zač takové smlouvy většinou stály. My ale potřebujeme vládu, která bude schopna okamžitého rozhodnutí. V případě nutnosti nám nikdo nedá čas na to, aby zasedly parlamenty, a aby se vlády mezi sebou teprve dohadovaly. Naše planeta se tváří v tvář cizím inteligencím musí postavit jako jednotná. Světy bez jednotné vlády platí ve vesmíru za nevyvinuté, a podle toho se s nimi taky jedná. Chcete, aby se s námi jednalo jako s primitivními barbary?“

Číňan pozorně naslouchal a pak zavrtěl hlavou. „Nemysle-

té si, že s vámi nesouhlasím, ale principem demokracie je přece svoboda jinak smýšlejících. Na tu musíme brát ohledy!"

„To je dokonce naše povinnost," souhlasil Rhodan. „Jenom bych chtěl vědět, co může přemýšlivý člověk namítat proti sjednocenému světu."

„To je prostý," ozval se Bull. „Nikdo nechce být zatlačený do kouta. Vládnout může jenom někdo. Ne všichni."

„Ani když to bude v zajmu lidstva?"

„Ani pak se to nebude líbit těm, kteří si myslí, že by měli vládnout oni."

- ^ ^ ->

O něco později se konala důvěrná porada, které se účastnili jenom nejbližší spolupracovníci Perryho Rhodana. Sotva vstoupil, přivítal ho šklebící se Bull: „Špička Třetí mocí k poradě nastoupena, pane!"

Rhodan mu pohrozil prstem. „Díky, Bulle. Dobrý večer, přátelé. Děkuji vám, že jste přišli. Bude to krátké. Z mé strany nic nového. Obávám se, že se jednání velmocí ještě protáhne. To by vlastně bylo vše."

Arkonidanka Thora úkosem pohlédla na svého krajana Cresta, ale ten jen mírně zavrtěl hlavou. Telepat John Marshall se chápavě usmál. Thora se totiž chtěla zase jednou zeptat, kdy Rhodan konečně poletí na její mateřskou planetu Arkon, ale mlčela.

Plukovník Freyt předstoupil a oznámil: „Byli jsme ve spojení s lodí GOOD HOPE Vil. Víme, že se svými devíti stíhačkami odletěla na Mars. Od té doby jsme o nich neslyšeli. To znamená od včerejška."

Tohle byla novinka! Rhodan na Freyta pohlédl: „Vyhlásil jste spojařům pohotovost?"

„Samozřejmě, pane. Každou chvíli čekám zprávu.“

„Dobrá, Freyte. Obávám se, že problémy s Overheadem ještě dlouho nepominou. Možná bych se o něj měl postarat sám, ale teď ještě musím zůstat na Zemi. Myslím, že by akci Overhead zatím mohl řídit Bull.“

Reginald Bull se ušklíbl a mávl rukou. „Třeba si vzpomeneš, Perry, že jsem před pěti týdny celých osm dní bezúspěšně pročesával okolní vesmír. To, co se mi nepovedlo tenkrát, se mi určitě nepovede ani dneska.“

„Děláš dvě chyby. Zaprvé nikdy neexistují dvě zcela shodné situace, a zadruhé se jeden z faktorů vždycky mění. Overhead je nebezpečný. Takové nebezpečí Země ještě nepoznala. Musíme se ho zbavit, ale já zatím nemohu opustit Zemi.“

„Takže kdy mám odstartovat?“ povzdechl si Bull.

Rhodan ho nechápal. Kdykoliv šlo o nějakou podobnou akci, jeho přítel se do ní vrhal po hlavě. Rozhodl se, že se ho na důvody jeho podivného chování při vhodné příležitosti zeptá.

„Tolik to zase nespěchá,“ odpověděl Rhodan. „Počkejme nejdříve, co nám poví Deringhouse. Za týden má podle instrukcí své hledání ukončit.“

Aby změnil téma, otočil se k Johnu Marshallovi. „A co je nového ve vašem táboře?“

„Školení devíti nových mutantů úspěšně pokračuje. Pokud vím, naše jednotka bude brzy obohacena o další nové schopnosti.“

„Zjistím si to,“ poděkoval Rhodan a obrátil se na Cresta: „Doufám, že se u nás nenudíte. Myslím, že už brzy budu moci splnit svůj slib a odletět s vámi na Arkon. Zatím tu však mám důležité úkoly, které nesnesou odkladu. Mohu nadále počítat s vaším porozuměním?“

Crest se dobromyslně usmál. „Jistě. Chápeme už dlouho vaši snahu sjednotit Zemi. Chápeme, že nás budete ochoten dopravit na Arkon teprve, až se vám podaří splnit tento svůj nemalý úkol...”

„Nejde jenom o nás," dodal klidně Rhodan. „A vy to víte stejně dobře jako Thora. Vaše impérium už dávno není tím, čím bývalo. Rozpadá se, vaši krajané podléhají rezignaci a nezájmu, vaši říši otřásají revoluce. Celé civilizace povstávají a plundrují vesmír. Dvě z nich už náhodně narazily na Zemi, ale podařilo se nám je naštěstí zahnat. Ovšem jakmile vás odvezeme na Arkon, celý vesmír se dozví o existenci Země. Tolika nepřítelům bychom se nemuseli ubránit. To je hlavní důvod, proč jsem svůj slib zatím nesplnil."

„Chápu, chápu," pokyvoval hlavou Crest. „Ale my už deset let žijeme dobrovolně v azylu, jsme vám plně k dispozici a pomáháme vám. Nemyslíte, že nám náš návrat domů už pomalu dlužíte?"

„Jsem naprosto stejného názoru jako vy," přikývl Rhodan. „A vy mi musíte věřit, že jsem ochoten platit, jakmile nastane čas. Splatím vám vše i s úroky."

„S úroky?" opáčil překvapeně Crest.

„Ano, s úroky," přikývl Rhodan a znovu se usmál. „Vaše říše má problémy. Až vás povežeme na Arkon, nepoletí jenom STARDUST, nýbrž celá velká flotila. Já i moje flotila vám budeme k dispozici a slibuji, že uvedu vaše impérium do pořádku. Jak to tak vidím, myslím, že diplomatickou cestou toho pro vaši říši mnoho nezmůžeme, takže zůstane jenom cesta nátlaku a boje. Tím tedy myslím ty úroky."

Crest se podíval na Thoru a krásná Arkonidanka váhavě přikývla.

„Dobrá, Rhodane, bereme vás za slovo. Jakmile bude světová vláda utvořena..."

„Ještě něco," skočil jí Rhodan do řeči. „Nezapomínejte na Overheada! Deset takových mutantských příšer je schopno ovládnout celou sluneční soustavu. Už jeden jediný ji dokáže vážně ohrozit."

„I pro tohle máme plné porozumění," usmál se Crest. „Přiznávám, že mutanti jsou fenoménem, který v této podobě neznáme. U nás jsou slabě vyvinutí jedinci, nadaní parapsychickými vlastnostmi, ale jejich účinek nestojí za řeč. Ovšem lidé jsou na tom zcela opačně. Existují tu i takoví, kteří mají třeba dvě nebo tři silné vlohy. Vidím v tom velké ohrožení existujícího řádu."

„Bylo by lepší, kdybyste v tom spatřoval pomoc pro vaše impérium," konstatoval Rhodan a zvedl hlavu, protože vstupoval nějaký spojař.

„Hlášení pro plukovníka Freyta," oznamoval muž.

„Díky, dejte to sem," řekl Freyt a vzal si ze spojařovy ruky listinu. Přelétl ji pohledem. Na čele mu vyvstala kolmá vráska.

„Co se děje?" zjišťoval Rhodan. „Ohlásil se Deringhouse?"

Freyt zvedl hlavu.

„Jo, ohlásil - i když ne tak, jak bych byl čekal. Jeho loď se vrací z Marsu. Na volání kontrolních satelitů neodpovídá. Major Deringhouse nereagoval ani na dohodnuté optické signály. Minul Měsíc a nyní se už blíží k teritoriu Třetí moci."

Rhodan přimhouřil oči. „Pokusili se s ním navazovat spojení i nadále?"

Freyt přikývl. „Ale major Deringhouse neodpovídá. Jako by ani nebyl na příjmu."

„To je proti pravidlům," podotkl zamyšleně Rhodan. „Doporučuji, abychom byli velmi ostražití. Bully, vyhleš flotile poplach. Ať je připravena ke startu."

Plukovník Freyt ztratil jistotu. „Ke startu? Poplach? Proč?"

Rhodan neobyčejně vážně odpověděl: „Neustále zdůrazňuji, že dokud Overhead žije, jsme ve velkém nebezpečí. Je to silný hypnotizér, pomyslete jen na ty chudáky mutanty, které držel dlouhá léta pod svou vůlí. Když se nad tím zamyslíte, jistě vás Deringhouseovo chování inspiruje k určitým závěrům, že?”

Bull spěchal ke dveřím. Zatímco je otevíral, otočil se a řekl: „Přece nemyslíš vážné, že by se Overhead zmocnil Deringhousea?”

„Počítám i s touhle možností. Bulle. Teprve až jeho loď přistane a až John Marshall přečte myšlenky členů posádky, budu mít jistotu. Ted' už si ale pospěš. Deringhouse nebude čekat věčně." Pak se obrátil k Arkonidanům: „Nejlepší bude, když se vrátíte do svých příbytků, Creste. I vy, Thoro. Pod energetickou kupolí budete v bezpečí."

„A vy?" zeptal se Crest.

„Já se spolu s Marshallem postarám o mutanty. Pokud nám někdo umí odpovědět na naše otázky, pak jsou to oni. Pojd'te, Marshalle, mám takový temný pocit, že se brzy dozvíme, zač ta naše jednotka mutantů vlastně stojí."

Zatímco sjížděli dolů výtahem, zvenčí se ozývalo pronikavé vytí poplašných sirén.

^ ^ ^

Bull se octl ve svém živlu, přestože byl plně přesvědčen o tom, že jde jenom o cvičný poplach. Kdyby se Overheadovi vskutku podařilo zmocnit lodi GOOD HOPE Vil, jistě by ji nedával tak rychle z ruky. I když - na druhou stranu bylo i jemu podivné, proč se onen vždy tolik korektní major Deringhouse nyní chová tak podivně.

Mlčel dál a neodpovídal na žádné výzvy. Nepodal žádnou

zprávu o tom, proč předčasně ukončil pátrání po Overheadovi a vrátil se na Zemi.

Bylo to podivné.

Rhodan mezitím informoval jednotku mutantů, ke které patřilo i asi metr vysoké chlupaté zvíře, podobající se kříženci velké myši s bobrem. Proto mu také říkali myšob, nebo přezdívkou Gucky, protože měl velké, zvědavé černé oči. Ale nebylo to zvíře v pravém slova smyslu - Gucky byl inteligentní bytostí. Uměl mluvit, přemýšlet - a byl to silný telekinet i telepat.

„Zatracený Overhead!“ pištěl Gucky. „Tentokrát ho zničím. Při poslední bitvě jsem nesměl být...”

„Hlavně ho nepodceňuj,” varoval Rhodan a odpustil si pobavený úsměv. „Kromě toho vůbec nevíme, jestli nás vlastně ohrožuje, či ne. Chováme jisté podezření a musíme počkat, až co řekne Marshall. Jdeme.”

Po rozdělení úkolů mutantům spěchal Rhodan spolu s Betty Toufryovou a Guckym ke kosmodromu. Poplach způsobil, že na ulicích bylo jako po vymření. Právě se stmívalo a tehdy v Terranii obvykle vládl čilý ruch. Dnes si však ničeho podobného nevšimli. Obyvatelé zůstali v kancelářích nebo doma. Jenom sem tam spatřili hlídkujícího strážníka. To bylo všechno.

Rhodan zapnul řízení vozidla na automatiku a pomocí náramkové vysílačky se spojil s centrálou a Freytem.

„Haló, Freyte! Jsem na cestě ke kosmodromu, kde bude přistávat Deringhouse - nebo už přistál. Co je nového? Nějaký kontakt s GOOD HOPE Vil?”

„Nic, pane,” odpověděl Freyt. „GOOD HOPE nám neodpovídá. Možná mají rozbitou spojovou centrálu.”

„Taky jedna možnost,” opáčil skepticky Rhodan. „Ale to by se nám Deringhouse dal poznat nějakým jiným způsobem.”

Dobře ví, že každou loď, která na nás nereaguje, považujeme za nepřátelskou. Dobrá, kdyby se cokoliv změnilo, ozvěte se mi!"

„Rozkaz, pane!"

Telepatka Betty Toufryová měla velké, vážné oči. „Bude to hodně zlé?" zeptala se, když si v Rhodanově mysli přečetla starosti. „Co se jen mohlo stát?"

„Mnohé, Betty. Nevíme to, ale až se to dozvíme, bude už třeba pozdě. Na jakou vzdálenost jsi schopna zachycovat myšlenky? Myslíš, že by bylo možné číst Deringhouseovy úmysly, ještě dokud je v kosmu?"

„Možná. Musela bych znát přesný směr, kudy přilétá."

„To včas zjistíme, Betty."

Před hlavní budovou kosmodromu zastavili a spěchali ke vchodu.

Když Rhodan vstoupil. Bull si ulehčeně oddechl. Seděl za velkým ovládacím panelem a řídil všechny akce, především pak rozmisťovat na ploše armádu bojových robotů, „Dobře že jdeš, sám bych to už dlouho neutáhl."

„Jinak je všechno v pořádku?" zeptal se Rhodan.

„Pokud vím, ano. Ale pomalu získávám dojem, že to vidíš zbytečně černě. Deringhouse se pobaví, až zjistí, co všechno způsobil. Možná mu jen vypadly vysílačky..."

„Není čas na plané úvahy. Bulle..."

Rozsvítila se další obrazovka a objevila se na ní Freytova zasmušilá tvář: „Deringhouse snížil rychlost. Jeho loď pronikla do atmosféry a klesá dál. Pokud udrží kurz, přistane na našem území."

Na okamžik zmlkl a pak pokračoval: „Máme je v optickém zaměřovači. Pokud to můžeme odhadnout, žádné závady jsme nekonstatovali. Ochranný štít neaktivován. Začínám věřit, že vidíme duchy."

„Já na duchy nevěřím," odpověděl Rhodan a ukončil rozhovor. Pak zavolal Marshalla. Telepat se ihned ohlásil: „Jednotka mutantů připravena, pane. Wuriu Sengu už dokonce nahlédl do velínu lodi."

Japonec Sengu měl totiž zvláštní vloh u vidět přes pevnou hmotu, když se patřičně soustředil.

„Tvrdí, že loď řídí Deringhouse. Sedí prý v pilotním křesle. Divné, že?"

„Proč by neměl kapitán při přistání řídit svou loď?" podívoval se Rhodan Marshallovým názorům. „Máte ještě něco?"

„Felimer Lloyd, náš živý zaměřovač, zachytil nějaké mozkové vlny, které nedokáže určit. Tvrdí, že se skládají hlavně z lhostejnosti, ale jinak nemůže žádné další pocity identifikovat. Možná tam prý ani žádné nejsou."

„Ať se snaží dál," přikázal Rhodan. „A dejte mi hned vědět, jakmile se stane něco neobvyklého."

Znovu spojení s Freytem.

„Plukovníku, potřebuji přesnou polohu očekávané lodi."

O dvě minuty později seděla Betty Toufryová v pohodlném křesle a zavírala oči. Její myšlenky pronikaly mimo pozemskou atmosféru a ohmatávaly blízký vesmír.

Rhodan stál napjatě vedle ní a čekal.

Tvář dívky se náhle zakabonila. Betty sevřela rty a ruce se jí roztřáslly. Vypadalo to, jako by pozorně naslouchala nějakému velmi vzdálenému hlasu.

„Je to Deringhouse, kdo řídí tu loď - a není to on. Pamatuji si vzorky mozkových vln mutantů, které měl ve své moci Overhead. Tady to vypadá podobně. Obávám se..."

Rhodan neztrácel čas. Zavolal Freyta a přikázal mu vyhlásit poplachový stupeň číslo jedna. Bull vydal rozkazy armádě a roboti proti obloze namířili paprsková děla.

Terranie byla připravena přivítat Overheadova muže.

Každý věděl, že major Deringhouse je ztracen.

I poručík Carell z pohraniční stráže, třebaže neměl na starosti žádná děla. Jeho malá jednotka chránila hranici Třetí moci směrem na východ.

Právě byl na inspekční obchůzce.

Na horizontu stál obrovský stín. STARDUST II, největší z existujících kosmických lodí, osm set metrů v průměru, pět set mužů stálé posádky. Těsně vedle ní čekaly dvoustetmetrové křižníky, které už byly vyrobeny na Zemi: TERRA a SO-LAR.

Poručík Carell se na ně zahleděl a jenom jedním uchem poslouchal ve stále zapnuté vysílače Rhodanovy rozkazy. Vyhlašoval poplach. Začínalo jít do tuhého. Přitom ani nebylo jisté, jestli Deringhouse...

Tohle byly Carellovy poslední úvahy. Jakmile udělal následující krok, proměnil se v živou atomovou bombu, která roztavila beton přistávací plochy kolem dokola. Žhavá koule exploze ozářila prostranství a k nebi stoupal černý houbovitý : mrak.

Rhodan s Bullem spatřili záblesk. Lidé kolem okamžitě poznávali, o jaký druh výbuchu vlastně jde. Rhodan zmáčkl tlačítko interkomu a vykřikl: „Start! Okamžitě startujte! Všechna patnáct lodí! Zůstat ve spojení!”

Bull zapnul panoramatickou obrazovku, na níž měl rázem celé hlavní město Třetí moci jako na dlani. Zasmušile konstatoval další explozi. Tentokrát vybuchlo jedno z paprskových děl. Tuhle explozi viděli od samého počátku. Nejdivnější na ní bylo, že dělo nebylo zasaženo žádnou nepřátelskou střelou. Nikdo na ně nehodil bombu. GOOD HOPE přitom byla ještě příliš daleko, aby mohla zaútočit z palubních zbraní.

A přesto na uzemí Třetí moci detonovaly atomové bomby!

„To není možné!” zaúpěl Bull.

Betty stále seděla ve svém křesle.
„Musí existovat nějaké vysvětlení," mumlal Rhodan, i když mu bylo jasné, že žádné nezná.

Znovu se objevily další výbuchy.

Všude detonovaly malé atomové bomby, přicházející jednoduše odnikud. Celé jednotky robotů vybuchovaly dřív, než mohly být nasazeny do akce.

Plukovník Freyt vysílal na všech frekvencích:

„Perry Rhodane! Nejvyšší poplašný stupeň, GOOD HOPE Vil útočí! Musí to být ona. Crest doporučuje použít gravitační bombu. Domnívá se, že Deringhouse použil Overheadovu nejnovější zbraň, která mu umožňuje rozpoutat na dálku fúzní proces v jakékoliv hmotě! Čekám na vaše rozkazy."

Ve velínu náhle zavládlo ticho.

„Gravitační bomba," zachvěl se Rhodan. „Použít ji na Zemi? To by mohlo znamenat její zánik! Řekněte Crestovi, že se toho neodvážím. Musíme najít jiné východisko. Tady pod energetickým štítem budeme prozatím v bezpečí."

V následující vteřině se dozvěděl, jak se mýlí. Koutkem oka zahlédl, jak další zuřivý bod exploze vyvstal v místech, kde chránil centrum města právě zmíněný energetický štít.

Overheadova zbraň tedy uměla proniknout arkonidským ochranným štítem, proti kterému nic nezmohly ani pozemské atomové rakety! Pokud se nestane zázrak, bude to znamenat konec!

„Bulle," řekl klidně a vyrovnaně Rhodan. „Vezmeš si jednu trojmístnou stíhačku a okamžitě vystoupíš do stratosféry. Betty a Gucky půjdou s tebou. Pokuste se navázat spojení s Deringhousem. Rychle, neztrácejte čas!"

Bull se ani nehnul.

„A co ty?"

„Dělej, co ti říkám. O mě se nestarej. Přiletím za tebou a

převezmu STARDUST. Možná se našim hypnotizérům podaří zlomit Overheadovu moc."

Bull pomalu vstal. Podíval se na Betty.

„To mám s sebou vzít to děvčátko, když jde o život?"

„Jsem řádnou členkou jednotky mutantů!" protestovala Betty. Neměla žádný strach.

„Betty je naše nejsilnější telepatka," přikývl Rhodan. „Pokud se někomu podaří proniknout do Deringhouseovy duše, pak jenom jí. Zůstaneme ve spojení."

Bull, Betty a Gucky zanedlouho nastoupili do připravené stíhačky Z-13. Sotva nasedli, loď sjela po startovacích kolejnicích a šílenou rychlostí se vznesla do černého nebe.

Dole vlevo pod nimi vzplálo pekelné světlo, zhruba tam, kde byl malý hangár s oběma dalšími pohotovostními stíhačkami. Bulla to oslnilo, proto přimhouřil oči. Bleskurychle si vypočítal; že Rhodan s Marshallem a dalšími mutanty ještě u stíhaček nemohli být.

Čelní obrazovka!

Zapnul ji a ve zlomku vteřiny se díval na GOOD HOPE Vil. Zdálo se, že Deringhouse nemíní na Zemi přistát.

„To bude on!" zapištěl v pozadí Gucky. „Ale nevidím, **že by** shazoval nějaké bomby!"

„To ani nemůžeš vidět. Používá novou zbraň. Myslíš, že bys tu jeho kocábku mohl dostat pod svou telekinetickou kontrolu?"

„Snad," zapochyboval Gucky. „Zkusím to."

Ale už se k tomu nedostal.

GOOD HOPE Vil provedla elegantní smyčku a s nejvyšším zrychlením se vyřítila do kosmu. Z-13 a právě startující STARDUST II nechala daleko za sebou.

Že by Overhead ukončil útok?

V srpnu 1949 vybuchla na Sibiři první sovětská atomová bomba. Byl to zážitek, který celý západní svět zaskočil a vyděsil. Ale vyděsil i samotné sovětské vědce, přinejmenším ty, kteří se ocitli u exploze.

Ivan Vasiljevič Goračin patřil spolu se svou ženou Ludmilou k experimentálnímu štábu. Po detonaci se díky nepříznivému počasí dostali pod přímý vliv radioaktivního spadu. Okamžitá následná vyšetření prokázala, že dostali smrtelnou dávku.

Goračin se bránil žít odděleně od své ženy. Nechtěl být umístěn v nemocnici. Tušil, že bude žít jen pár měsíců, možná nanejvýš rok, tušil, že ho potkal osud, který bude později po generace ohrožovat celé lidstvo.

Uprchl i se ženou do sibiřské tundry, zametl za sebou všechny stopy a zmizel.

U jedné řeky se přidal k dřevorubcům, kteří se živili hlavně lovem. Moc se ho nevyptávali, nechtěli vědět, kdo je, a čím bude dítě, které Ludmila nosila pod srdcem. Prostoje oba přijali mezi sebe, pomohli muži se stavbou chatrče a přijali ho za poradce vesnického sovětu. Věděl totiž, jak vyplňovat vládní formuláře, aby vesnice neměla žádné potíže s úřady.

Ludmila porodila syna.

Dítě bylo nestvůrou se dvěma hlavami, mělo nazelenalou šupinatou kůži a dlouhé, pevné nohy.

Ivanovi se jen s námahou podařilo syna zachránit, protože ho vesničané chtěli zabít. Dřevorubci to nakonec vzdali, ale Goračinově rodině se od té doby vyhýbali.

Mutant tedy vyrůstal v opuštěné vesnici. Když mu byly tři roky, místní si na něj zvykli. Jeho rodiče už byli v té době po smrti. Oba odešli do tundry, aby zemřeli sami.

V patnácti byl Ivan plnohodnotným občanem vsi a nikoho už nenapadalo dobírat si ho kvůli jeho dvěma hlavám. Když přišel někdo cizí, Ivan se ukryl. Nikdo se neměl dozvědět o jeho existenci.

Ve třidvaceti však získal patřičné sebevědomí, a když do vsi přijela další kontrolní komise, už se před ní neschovával.

Pohled na něj vyvolal nejdříve zděšení, a pak překvapení. Jeden z členů komise se o něj začal silně zajímat.

„Nechtěl by ses se mnou podívat do velkého města, synku?“

„Ne, nemám chuť,“ odmítl Ivan. Bez dalšího slova se otočil a kráčel k řece, aby se s přáteli vydal na rybolov.

O čtyři měsíce později se onen cizinec do vesnice vrátil. Tentokrát však s ním přišli čtyři uniformovaní vojáci a v rukou drželi pušky. ;?; ; '

Tvrdili, zeje posílá vláda, a že mají Ivana odvést.

Vesnice na sebe nemínila svolávat hromy a blesky. Ivan to pochopil. V hloubi duše byl dobrák a v jeho dvojnásob širokém dvoumetrovém těle bilo dvojnásob velké srdce. Ovšem tohle srdce umělo také dvojnásobně nenávidět, když to muselo být.

A tentokrát to být muselo.

Ivan se nechal bez odporu odvést. Cizinec oblečený v kožichu ho v krátkém odstupu následoval. Obě ruce měl v kapsách a Ivan věděl, že v nich drží revolvery.

Dřevorubci se za nimi dívali. Vyrovnávali se s tím, že ho už nikdy neuvidí. Vzpomínali, co všechno pro ně udělal. Když jednou díky sněhové bouři uvízli v lese a hrozilo jim, že zmrznou, protože jim zvlhly zápalky, Ivan vykouzlil oheň. Silný, velký oheň, který je zahřál. Stačilo mu, aby se upřeně zahleděl na nějaké místo, a okamžitě vzplály plameny. Vesničané to brali jako malý zázrak, ale už se k tomu nevraceli. Prostě stalo se, říkali.

Už byla tma, když se Ivan vrátil. Krvácel na noze, měl ji prostřelenou. Dřevorubci ho zasypali otázkami, ale neodpovídal. Jenom napjatě zíral směrem k lesu.

„Oni se vracejí?“ zamumlal a vesničané se vyděsili. Dívali se do tmy, ale nic neviděli.

Ivan zavřel všechny čtyři oči. Seděl na padlém kmeni, opíral se rukama a trup měl mírně předkloněný. Věděl, kam musí vysílat myšlenkové impulzy.

A pak se stalo nepochopitelné.

O pěkný kus dál v lese se rozzářila exploze a ohnivý míč zvolna stoupal k nočnímu nebi...

Pak se vesnicí přehnala horká vlna, roztavila poslední sních a potrhala led v řece. Ženy vyděšeně ječely a padaly k zemi. Ivan se rozchechtal, ale byl to smích plný úděsu nad tím, co to provedl. Muži se křížovali.

Ještě dlouho se mluvilo o dalším zázraku. Nikdo však pro něj nenašel vysvětlení. Ivan se schoval do své chatrče a nevycházel ven.

Brzy ráno šli všichni do lesa.

V místě výbuchu našli kráter, roztavené skály a spálené stromy. V okruhu dvou kilometrů kolem kráteru nezůstala žádná živá příroda.

Tohle tedy zbylo z pětice mužů eskorty.

Od této chvíle Ivana uctívali. Nová role se mu očividně líbila, takže nešetřil malými ukázkami své netušené síly. Jak jen mohl tušit, že za ni vděčí svým nešťastným ozářeným rodičům...

O pět let později dával Clifford Monterny dohromady svou jednotku mutantů. Když se tenkrát v tundře najednou objevil malý tlustý mužíček, Ivan by s ním nikdy neodešel dobrovolně. Ale mužíček ho hypnoticky ovládl a přikázal mu, aby se od této chvíle stal jeho věrným sluhou.

Ivan poslechl a následoval Clifforda do Ameriky, kde byl na Overheadově základně podroben výcviku, který z něj brzy udělal nejnebezpečnější zbraň světa. Ivan dokázal na velkou vzdálenost zaměřit cíl a proměnit jej v atomární energii.

Monterny pak odvezl svého nejcennějšího mutanta na Mars a ponechal ho na tamější základně jako svou zálohu.

Potom zahájil válku proti Třetí moci.

Skončila Rhodanovým vítězstvím, ale Monterny uprchl a skryl se na Marsu, kde na něj čekal Ivan a dva tucty věrných sluhů, zabezpečených pevným hypnoblokem. Monterny si vybíral ze zločineckých kruhů, protože jejich zmizení z povrchu zemského nebylo tak nápadné, jako kdyby unesl hodného otce rodiny či známou osobnost.

Pak už všechno probíhalo podle plánu.

Zmocnil se Deringhousea a jeho lodi a přikázal mu, aby provedl rozhodující útok na Rhodanův hlavní stan v Terranii. Jako hlavní zbraň měl posloužit Ivan Goračin.

^ ^ ^

Major Deringhouse se rozloučil s Overheadem. Nebyl mu sympatický ani nesympatický. Major necítil žádné emoce, a dokonce i strašlivý pohled na Ivana Goračina ho ponechával chladným.

Přesto však nebylo možné považovat Overheadem ovlivněné muže za stoprocentní automaty. Hlavně ne Ivana, který během uplynulých let získal zpět zlomek vlastního myšlení.

Nebyly to zatím úvahy podstatnějšího rázu. Zatím přemýšlel třeba o tom, která z jeho dvou hlav by mohla být starší. Pravá hlava si říkala Ivan a tvrdila, že spatřila světlo světa o tři vteřiny dříve než levá, která si říkala Ivanovic. Toto téma vyvolávalo mezi oběma hlavami časté hádky.

GOOD HOPE odstartovala a brzy se potopila v nekonečnu vesmírného moře. Když major Deringhouse mýjel strážní satelit, měl dojem, že musí něco udělat, ale Overheadův hlas v jeho mozku mu přikazoval: „Leťte dál! Nestarejte se o nic, co se děje kolem. Nemusíte se o nic starat, protože všechno jsem už zařídil. Poletíte do Terranie, aniž byste se ohlásil. Zůstaňte ve výšce deseti kilometru nad energetickou kupolí Terranie a nic nedělejte.“

Hluboko v podvědomí byl Deringhouse tímto rozkazem zneklidněn.

Pak se GOOD HOPE zastavila nad Terranií. Všechny vysílačky i zaměřovače byly podle rozkazu vypnuty, takže Deringhouse neslyšel žádnou z Rhodanových a Freytových výzev. Lhostejně sledoval, jak dole vybuchují do noci atomové exploze. Byl skálopevně přesvědčen, že je nezpůsobuje jeho loď.

Ale Ivan Goračin seděl ve své kajutě na posteli a bezvýrazně hleděl na obrazovky. Jakmile spatřil něco, co se pohybovalo, plně se soustředil a vyslal impuls.

Prvním zasaženým byl poručík Carell.

Carell byl člověk, tedy živý organismus, sestávající z atomů. Ivan se soustředil a zahájil ve své oběti řetězovou reakci, která Carella proměnila v atomovou bombu.

Útok začal...

Overhead zatím seděl na dalekém Marsu a dirigoval Ivana, svou nejmocnější zbraň, pomocí níž hodlal Rhodana definitivně zničit.

:

Události pokročily do stadia, kdy se stalo něco, s čím Overhead nepočítal.

Betty Toufryová.

Její první hypnotický kontakt s Deringhousem lehce narušil hypnoblok, který v něm Overhead udržoval na příliš velkou vzdálenost.

Byl tu i André Noir, francouzský mutant, kterému se dokonce podařilo Overheadův hypnoblok zčásti rozpoltit!

Zároveň zaútočil i telepat John Marshall. Zachytil útržky myšlenek. Byly to myšlenky značící strach a zděšení, pomocí Felimera Lloyda snadno určili, že přicházejí z paluby GOOD HOPE Vil.

A pak se to najednou ztratilo. Navíc už nedocházelo k žádným dalším atomovým explozím. ;:

GOOD HOPE zrychlila a uprchlá zpátky do vesmíru.

^ x ^

Bull zaraženě zíral na obrazovku, kde se právě kulovitá loď protivníka rychle ztrácela a zmenšovala jako míč padající do ; propasti.

„Utíká přede mnou!“ zajásal Cucky. „Víš, že bych ho dostal!“

Overhead je zbabělec!“ ; „Jenom žádné předčasné závěry,“ varovala ho Betty.

„Navázalas kontakt s Deringhousem?“ vyhrkl na dívku Bull i a zároveň se marně snažil navázat spojení s Rhodanem nebo Preytem.

„Ne přímo,“ zavrtěla Betty hlavou. „Na okamžik jsem cítila nejistotu, ale pak byly mé myšlenkové proudy přehlušeny :něčím mnohem silnějším. A bylo to blízko...”

„Overhead,“ pokýval hlavou Bull.

Betty ale nesouhlasila. „Bylo to blízko! Overhead zůstal na Marsu. Na GOOD HOPE tedy musí mít nějakého svého zástupce, který Deringhouseovi vydává rozkazy. Jeho myšlenky jsem zachytila!“

„Ano?“ zatvářil se Bull překvapeně.

„Přikázal Deringhouseovi okamžité stažení na úroveň Měsíce.“

„Letět k Měsíci?“ zeptal se Bull, zatímco pořád kroutí! ovladači vysílaček. „Proč zrovna tam?“ „ „ ;

„To nevím,“ odpověděla bezradně dívka. „V myšlénkách neznámého každopádně nebyl žádný strach. Jenom vědomí nadřazenosti, ale také lítost.“

„Lítost?“ zvedl Bull tázavě oči. „Proč by měl přikázat zničení Třetí moci a pak cítit lítost? A, to je Rhodan, konečně jsem ho chytil...“

„Haló, Bulle, co se stalo? Ztratili jsme Deringhousea!“

„Odletěl k Měsíci,“ řekl Bull. „Betty se podařilo zachytit nějaké myšlenky.“

„Fajn. Vezmu mutanty na palubu STARDUST II a pustíme se do pronásledování. Freyt za mnou poletí na malých křížnících. Zachyt’ stopu. Betty ať se dál snaží navázat kontakt s Deringhousem.“

„Na palubě GOOD HOPE někdo je,“ namítl nejistě Bull. „Někdo, kdo vyvolal ty exploze na Zemi a teď cítí lítost. Betty to tvrdí. Ten někdo asi řídí i Deringhousea.“

„Ano?“ podivil se Rhodan a na okamžik zmlkl; „Nebilo by špatné získat toho Někoho živého.“

„Pokusíme se,“ slíbil Bull.

„Leťte za nimi,“ přikázal nakonec Rhodan. „My vás budeme následovat. Zůstaň na příjmu. Konec.“

Bull se věnoval kontrolkám. Netrvalo dlouho a už měl GOOD HOPE Vil zase na obrazovce. Kulovitá loď se nacházela na oběžné dráze kolem Měsíce.

V dalších deseti minutách byl Bull se svými dvěma přáteli v blízkosti Měsíce. V malé stíhačce Z-13 sledovali GOOD HOPE Vil. Betty byla stále soustředěná, aby jí z nepřátelské lodi neunikla žádná myšlenka.

Když pak znovu navázali spojení s Rhodanem a jeho STARDUST II, Bull přešel k činu.

„Gucky, ve vhodném okamžiku budeš teleportovat a vypneš jejich stroje. Znáš přece tu věc s deskou mezi dvěma agregáty. Když ji silou vůle odsuneš, nikdo už ji nezasune zpět a stroje lodí se zastaví. Stačí k tomu dneska tvá telekinetická energie? Ano? Dobrá. Betty, ty udržuj kontakt s Deringhousem a tím jeho tajemným šéfem. Jakmile by rozkázal útok nebo rozhodnou obranu, musíš nás varovat. Snad budeme mít štěstí. Tak do práce!"

Gucky zavřel oči. Přišel jeho velký okamžik. „Smrt Overheadovi!" zapištl a soustředil se na teleportaci.

Ivan Ivanovic cítil, jak se mu do obou mozků cosi zavrtává. Pak měl pocit, jako by se uvolnil kovový plát, svírající jeho čela.

Co to bylo?

Kde to vlastně byl?

Myšlenky Ivana Ivanovice se rozbíhaly pomalu jako vychladlý stroj. Z hlubin vědomí se vracely vzpomínky a zvolna utvářely obraz toho, co se s ním právě dělo.

Zavrtěl oběma hlavami, vstal a odešel do velínu.

Major Deringhouse se k němu otočil. „Co se děje, Ivane? Už máš všechno hotovo?"

„Co by mělo být hotovo?" zeptal se mutant číhavě. Posadil se do křesla a pozorně se na Deringhousea zahleděl. Ucítil v hlavách pronikavý tlak.

„No přece Terranie!" odpověděl automaticky a bez přemýšlení Deringhouse.

„Co je s Terranií?" chtěl vědět Ivan. „Kdo nám dal rozkaz ji zničit? A proč?"

„Nevím proč, ale vím..." Tohle nedořekl. Tlak v jeho hlavě se stal nesnesitelným a zároveň se v ní ozval Overheadův hlas, který říkal: „Obráťte loď, majore Deringhouse, a vraťte se na Mars, na stejné místo, odkud jste startoval."

Overhead si uvědomil, že Ivan přišel o hypnoblok. Pokoušel se mu jej obnovit, ale vzdálenost byla příliš velká.

„Letíme zpátky," zopakoval Deringhouse hypnotický rozkaz, GOOD HOPE opsala smyčku a sklouzla do volného vesmíru.

Ivan naslouchal svému vnitřnímu hlasu. Overhead? Nebyl to onen muž, který ho vyvedl z lesů? Už před třemi lety? Muž, kterého od té doby poslouchal - kterého musel slepě poslouchat? Proč vlastně musel?

Jemně a téměř něžně do něj začaly pronikat sugestivní myšlenky. Velice se lišily od těch, které poznal za uplynulé tři roky. Tyhle neobsahovaly žádnou hrozbu ani násilí. Byly sice vmlouvavé, ale přátelské.

Bud' konečně svobodný, Ivane, vysvobod' se z područí Overheada a začni samostatně uvažovat!

Samostatně myslet, říkal si zaskočeně a musel chvíli přemýšlet, co to vlastně znamená. Pak věnoval pozornost majoru Deringhouseovi, který obracel loď a letěl zpátky k Marsu.

Na Marsu na ně čekal Overhead. Čím blíže k němu budou, tím silnější bude zase ta bolest hlav. Dostane nové rozkazy a bude muset zapalovat nové ohně...

Ivan vstal a přistoupil k Deringhouseovi.

„Támhle je Měsíc. Dál neletěte!"

Deringhouse vzhlédl. „Ale Overhead..."

„Tady rozkazuju já, a ne Overhead!" odvětil ostře Ivan. Najednou měl pocit, že musí jednat rychle, hodně rychle, aby nezmeškal nic důležitého. Ještě sice neměl úplné jasno, ale jednal alespoň instinktivně.

Major Deringhouse přijal Overheadův rozkaz, ale nereagoval na něj. Obrovitá postava Ivana pro něj byla větší hrozbou. Poslušně obrátil loď zpět k Měsíci.

Ale Overhead se tak snadno nevzdával. Jeho hypnotické rozkazy dopadaly na hlavy ostatních členů posádky a André Noir je nedokázal všechny odblokovat.

Dveře do velínu se rozletěly. Ivan se ohlédl a spatřil dva muže s pistolemi v rukou.

Rozběhli se proti němu, ale docílili jenom toho, že se do brad zasáhly Ivanovy ruce: levou řídila hlava Ivanovic, pravou hlava Ivan. Ozbrojenci klesli k zemi. Úder však měl ještě další účinek: tlak z jejich hlav ustoupil a Overhead už nad nimi neměl vliv.

Ale na palubě bylo dalších třináct mužů, ochotných položit za Overheada životy, kdyby to po nich chtěl.

Ivan vyskočil, zvedl omráčené muže a položil je na lůžka. Pomocí magnetického kódu uzamkl dveře do velínu tak, aby nešly zvenčí otevřít.

Už deset vteřin nato na ně z chodby bušili ozbrojenci.

Deringhouse zůstal bezradný.

Znovu cítil v hlavě nějaký cizí hlas, ale tentokrát už nepatřil Overheadovi. Říkal mu: Deringhouse, slyšíte mě? Ignorujte Overheadovy rozkazy, rozumíte? Hovoří k vám Betty Toufryová - vzpomínáte si na mě, ne? Jsme docela blízko. Nic nedělejte. Nechte loď letět volným pádem. Myslete si teď, jaký máte na má slova názor. Já vám budu rozumět.

Zároveň se ozýval ještě jiný, silnější hlas:

Budete poslouchat jenom mě, Deringhouse! Přepněte na nejvyšší zrychlení a vraťte se na Mars! Nikoho jiného neposlouchejte. Dejte zavřít Ivana. Poslechněte!

Deringhouse položil ruku na páku zrychlení. Ivan ho nespouštěl z očí - a měl je čtyři.

Váhal.

Znovu se ozval ten něžný hlas, tentokrát ještě vemlouvavější a milejší:
Poslechněte Betty, Deringhouse! Chcete mě a Rhodana zradit?
Overheadje náš nepřítel. Zabije vás, jakmile se vrátíte na Mars. Počkejte
na nás a Overheada neposlouchejte!

Ivan viděl, jak major dává ruku z páky.

„Počkáme," řekl Deringhouse klidným hlasem. „Zapněte obrazovky,
abychom mohli pozorovat okolí."

^ ^ ^

Overhead na Marsu zuřil, když zjistil, že nad Deringhousem začíná
ztrácet vládu. Proto se znovu obrátil na Ivana:

Podpal své pronásledovatele, Ivane! Chtějí zabít tebe i mě! Mě,
kterému za tolik vděčíš! Už neváhej a poslechni mě! Zně- • škodní
Deringhousea! - |

Ale Ivan zavrtěl oběma hlavami a odpověděl nahlas, aby to l
Deringhouse slyšel:

„Ne, Overhead, neposlechnu. Nezabiju Deringhousea. Vyčkám,
protože jsem zvědavý. Chci vědět, co nám ti druzí provedli, zeje chcete
zničit."

Z dalekého Marsu žádná odpověď nepřišla.

Deringhouse a Ivan zírali na obrazovky a nic nepodnikali. Viděli
přibližující se stíhačku a v dálce za ní další lodě, kterým vévodil
obrovský křižník. Ten však zastavil v bezpečné vzdálenosti. Ivan tušil
proč.

Ale jak to, že se ta malá stíhačka odvážíla přiletět až tak blízko?

Měl se to dozvědět rychleji, než očekával.

^ ^ ^

Bull dobře věděl, že mu ochranný štít stíhačky nebude proti síle nové Overheadovy zbraně nic platný. Dosud o ní věděli jen tolik, že má dosah minimálně deset kilometrů. Jakmile tuto hranici překročil, nabyl jistoty, že jsou ve smrtelném nebezpečí. Ale důvěřoval Betty.

„Máš už spojení s Deringhousem?“ zeptal se a pak se otočil na Guckyho: „Jak jsi daleko?“

„V nouzových bateriích by už neměli mít žádnou energii,“ odpověděl myšob. „Dokázal jsem to. Mám s nima trochu zatřepat?“ j „Ještě počkej,“ odpověděl Bull. „Tak jak, Betty?“

„Noir má Overheadova zmocněnce pod kontrolou. Overhead mu neustále přikazuje, aby nás spálil, ale nevím, co tím myslí.“

„Aby nás spálil?“ zamumlal Bull. „A jeho zmocněnec to udělá?“

„Noir ho znejistěl. On neví.“

„Výborně! A Deringhouse?“

„Myslím, že mě poslouchá,“ řekla Betty. „Co chcete udělat teď?“

To Bull zatím sám nevěděl. Obrátil se na Guckyho: „Dokázal bys zneškodnit posádku lodi, aniž bys jí ublížil a nikoho nezranil?“

Cucky se napřímil, posadil se na zadní a širokým ohonem zpevnil stabilitu posezu. Packy zkřížil na hrudi a soustředil se. Bull mezitím navázal spojení se STARDUST II a Perry Rhodanem. Moc času na dlouhé řeči neměli.

„Noir má pod kontrolou jakéhosi Ivana,“ odpověděl rychle Rhodan, „ale netuší, jak dlouho mu to vydrží.“

„Gucky už je v akci,“ řekl ne bez pýchy Bull, aby Perryho uklidnil. „Pohon GOOD HOPE Vil je vyřazen z provozu. Jsou bez energie.“

„Tahle metoda mi je nějak povědomá," řekl Rhodan.

„Ale osvědčila se," odpověděl rychle Bull. „Gucky tím pádem zneškodnil celou posádku. Už je načase, aby naši mutanti zaútočili."

„Teleporteři Kakuta a Čubaj čekají na znamení," vysvětloval Rhodan.

„Kdy se do toho mohou dát?"

Bull viděl, jak Gucky přikyvuje. ;

„Zůstaň na příjmu, uvidíš sám, kdy je budeš **mocht** vyslat."

Rhodan pokrčil čelo.

Bull už nic neříkal, ale zato se ozvala Betty: „Řekla bych, že se Deringhouse zatím bude chovat vyčkávavě. Ten Ivan, jak to vypadá, se úplně vymanil z Overheadova vlivu. Pokud to správně odečítám z Jeho zmatených myšlenek, dokonce právě uzemnil dva členy posádky, kteří chtěli Deringhousea přinutit ke zpátečnímu letu na Mars."

Gucky mezitím zmizel. Nyní se hlásil mikrotelekomem.

„Všichni jsou hezky přilepení ke stropu a nemůžou se hnout," hlásil pyšně. „Dlouho je tak ale neudržím."

„Perry!" zvolal Bull. „Můžeš vyslat teleportery. Myslím, že je čas. Pak mi dej vědět a já proniknu na palubu GOOD HOPE."

„Jestli ti smím poradit, tak to nedělej. Udělám to sám. Momentálně jsme v bezpečí, ale kdo ví?"

Bull tlumeně zaklel. Měl chuť skočit do toho všeho po hlavě a rázně vyřešit všechny problémy, a teď aby se zase jenom díval, jak se do jeho práce pouštějí jiní...

Ale dál ve svých bolestínských úvahách nepokračoval, protože se mu znovu hlásil Gucky a cenil na něj své žluté řezáky

^ „Řekl bych, že na zbytek postačí oba teleporteři," pištěl.

Bull pohlédl na obrazovku. „Támhle se blíží Rhodan," ukázal na STARDUST II, která se jakoby s otevřenou tlamou blí-

žila ke GOOD HOPE Vil. Na palubě mateřského křižníku bylo místo pro dvanáct takových lodí jako Deringhouseův křižník.

Zajatá GOOD HOPE Vil vklouzla do útrob hangáru mateřské lodi.

Bull si odevzdaně povzdechl. Podíval se na Betty.

„No, maličká, nač teď myslíš Deringhouse?”

Dívka si přejela rukou přes čelo. „Abych řekla pravdu, právě na nic nemyslí.”

Bull se zašklebil. „To bych rád věděl, co se teď u něj ve ve-línu vlastně odehrává.”

„Dozvíš se to. Bulle,” zakřenil se z horní obrazovky Rhodan. „Polet’ ke mně na palubu. Uvidíš.”

O deset vteřin později vklouzla Z-13 do otevřeného vstupu a přistála vedle nehybné GOOD HOPE Vil.

Gucky najednou přestal cenit zuby. „Já je udržím,” řekl směrem k Betty.

„Koho?” chtěl vědět Bull.

„Nerušte Guckyho, prosím,” řekla neobvykle vážně Betty. „Zachytila jsem zlé myšlenky. Ten Ivan chce najednou zase dělat oheň...”

Bull, který už vstával z křesla, do něj zapadl zpátky. Každým okamžikem čekal, že se z něj stane explodující atomová puma, která zničí jeho i STARDUST II.

^ A ^

Ivan Ivanovic Goračin věděl, že prolomil hypnotické sevření, které ho po dlouhé tři roky zbavovalo vlastního vědomí. Začínal tušit, jakému zločinci padl za oběť.

Overheadovy myšlenky byly zlé. Myšlenky těch, které chtěl zničit, však zněly mile a přátelsky. To mohl být samozřejmě

klam, ale nač měl vlastní hlavy? Vždyť mohl sám poznat a určit, na čí straně je pravda!

Pak ale přišel okamžik, kdy zakročil Gucky. Nejdříve zhaslo světlo a přestala fungovat ventilace. Deringhouse konstatoval, že přišli o všechnu energii.

O pár vteřin později Ivana popadla neznámá síla a pověsila ho pod strop. Byl zcela bezmocný. Jediné, co měl k dispozici, bylo malé okénko, kterým se díval ven do vesmíru. Ale nic tam neviděl, protože se útočníci blížili z druhé strany.

Jeho první reakcí byla zlost vůči těm, kdo se ho snažili zbavit svéprávnosti. Znali jeho tajemství? Pokud ano, pak se dostali do velkého nebezpečí. Ivan mohl kohokoliv z nich proměnit v explodující bombu.

Vtom se v obou jeho mozcích ozvaly uklidňující myšlenky.

Neměj strach, Ivane, chceme ti pomoci, Ale musíme být opatrní. Chceme mír s tebou a s tvými lidmi.

A o vteřinu později:

Vezmeme vás na palubu.

Pak najednou vesmír zmizel a za okénkem se objevila zářivě osvětlená hala, ve které vzrušeně pobíhali lidé.

Ivan začal pomýšlet na zkázu. Stačilo jednoho z těch dole nechat explodovat a zničí celou protivníkovu loď. Ovšem než to mohl uskutečnit, staly se dvě věci.

Znal tragické následky svých schopností a pochopil, že by zahubil i sám sebe. Navíc tu byl uklidňující hlas v jeho hlavě, který na něj měl neskutečný vliv. V duchu si přál toho člověka poznat. Kdyby však podpálil, asi by ho nepoznal.

A byla tu ještě jedna věc - další hlas. Ten zněl chladněji, ale přece jen jinak než Overheadův:

Nesmíš udělat nic zlého, Ivane! Jsi u přátel, kteří ti chtějí pomoci. Už nikdy nesmíš nechat své obrovské vlohy zneužít ke zkáze. Ty se musíš podílet na budování, a ne na ničení!

Ivan zaváhal. O vteřinu později však věděl, že se tomuto rozkazu podrobí - ne sice pod nátlakem, ale z vlastní vůle.

Deringhouse se necítil příliš šťastně. Také sice slyšel uklidňující, měkký hlas, ale ještě stále žil pod vlivem Overheadova hypnobloku. Rozkaz k návratu na Mars mu pronikal z mozku až do konečků prstů, ale nedokázal pohnout rukama.

Podobně se vedlo i zbývajícím členům posádky.

Deringhouse a Ivan slyšeli, jak se otevírají vstupy na loď, přestože to vlastně bylo nemožné, protože byly proti otevření zvenčí zablokovány - bez ohledu na to, že GOOD HOPE chyběla veškerá energie.

Deringhouse si jen matně vzpomínal, že existovali mutanti, kteří silou vůle prováděli ty nejneuvěřitelnější skutky.

André Noir vstoupil do velínu a převzal Deringhousea. Nezabránil mu v tom ani pohled na dvouhlavou nestvůru. Oba teleportéři pročesali prostory mužstva a bezmocné muže spoutali.

Bull a Betty mezitím opustili stíhačku a sešli se s Rhodanem v hangáru STARDUST II.

„Dobrá práce," pochválil je Rhodan. „Jste ještě ve spojení s Deringhousem, Betty?"

„Ne," zavrtěla dívka hlavou. „Už se o něj stará Noir. Ale jsem v kontaktu s Ivanem. Je to zvláštní člověk. Vůbec z něj nejsem chytrá. Každopádně to je ta osoba, která má něco společného s neznámou zbraní. Jeho hypnoblok je téměř úplně prolomen. Overhead už na něj nemá vliv."

„Tak je to dobrý," oddechl si Bull.

„To vůbec ne," zklamala ho Betty.

„Proč ne?" zpozorněl Rhodan;

„Tenhle Ivan, jak jsem zjistila, je pořád ještě schopen nás zničit. Nezabránila by mu v tom ani jeho momentální neschopnost pohybu."

„A proč to tedy neuděláš?"

Betty se začervenala. „Je zvědavý - zvědavý na mě."

Rhodan si s Bullem vyměnil rychlý a varovný pohled.

„Ano? Je na tebe zvědav? Pak bychom mu měli jeho přání splnit. Pojd'me tam a podívejme se na toho Ivana."

Než vstoupili na palubu GOOD HOPE Vil, dali ovšem nejdříve přednost mutantům.

Betty byla stále neklidnější. Zachytila Noirovy zmatené myšlenky a zjistila, že patří Ivanovi. Pospíšila si, aby byla uvnitř dřív než Rhodan.

Pak dorazila.

Stála vedle Andrého Noira a zírala na obra se dvěma hlavami. Byla zděšená a zhnusená zároveň. Čekala muže, možná mutanta, ale ne monstrum se dvěma hlavami.

Vstoupil Rhodan, následován Bullem a Guckym. Rychlým pohledem přehlédl situaci. Cítil šok mladé dívky a instinktivně i nebezpečí, které hrozilo v případě, že by se netvor dozvěděl pravdu. Jenom díky tomu, že k Betty pocítil sympatie, zapomněl na své ničivé záměry.

Kývl na monstrum, aniž by se jakkoli zatvářil.

„Vy jste asi Ivan, že? Já se jmenuji Perry Rhodan a přišel jsem s vámi jednat."

Ani slovo o tom, co se stalo. Ani náznak zděšení. Jenom přívětivá slova a atmosféra vstřícné rovnocennosti.

Ivan se odpoutal pohledem od Betty.

„Jsem Ivan Ivanovic Goračin," přikývly obě hlavy. „Mým pánem je... byl Clifford Monterny, zvaný Overhead. Mám pocit, že jsem udělal nějaké chyby."

„Nebyla to vaše vina, Ivane. Jenom jste použil zbraň proti někomu, koho jste neznal. Byl jste pod silným vlivem muže, který se dostal na šikmou plochu. Vinu nese Overhead a ponese za ni zodpovědnost."

„Pomohu vám s tím," řekl Ivan a tázavě pohlédl na Betty. „Všechny mé schopnosti vám jsou k dispozici, pokud; vám nebude vadit můj neobvyklý zjev." .g

„Koukněte se na Guckyho," ustoupil Rhodan o krok a ukázal na myšoba, krčícího se v koutě. „Taky se nedá říct, že by vypadal jako člověk, a přesto ho máme všichni rádi." v

„Není to člověk," zamumlal hořce Ivan.

„Rozhodují jenom charakterové vlastnosti," zdůraznil Rhodan. „Overhead vypadá jako člověk, ale je to příšera. Vy, Ivane, jste v hloubi duše možná člověk více než mnozí jiní, kteří mají hladkou pleť a vedou sladké řeči." „;

Pohled obou tváří sklouzl a zastavil se na Betty, která už pochopila, jakou roli jí Rhodan svěřil. Statečně polkla a usmála se. Pak podala Ivanovi svou drobnou ruku.

„Buďme přáteli, Ivane. Jestli chceš, můžeš mi říkat Betty."

„Díky, Betty...," hlesl Ivan a jemně jí stiskl dlaň. :>;

V té chvíli to Gucky nevydržel, protlačil se k Betty a @@dá-val dvouhlavému obě tlapy, f,

„I my budeme přáteli, i když jsem tě přilepil ke stropu, vid'? Udělal jsem to jen proto, že jsem se bál, abys nás neroztrhal na kousky!"

Ivan vzal jeho packy a řekl: „Mohl bych vás i přesto zahubit, a mohl bych to udělat i teď."

Tato jeho slova Rhodanovi připomenula jeho nejdůležitější úkol.

„Zajímala by mě ta Overheadova zbraň," řekl Ivanovi. „Možná ji budeme nuceni proti němu použít, kdyby na nás znovu zaútočil."

Ivan byl na okamžik zaskočen, ale pak pochopil. Musel se zasmát. „Ničeho se nebojte, Rhodane! Overhead svou zbraň ztratil, už ji proti vám nikdy nenasadí." A pak zkoprnělému Perryemu vysvětlil, jak to s tou novou zbraní vlastně je.

Rhodan se vzpamatoval.

„Takže vy jste teď jistým způsobem Overheada vystřídal. Do této chvíle byl nejnebezpečnějším mužem sluneční soustavy Clifford Montemy. Teď jste to, myslím, vy, Ivane. Na vás bude záležet, zda své vlohky užijete v zájmu dobra nebo zla.“

Ivan se usmál a zahleděl se na Noira, který se vrátil do centrály.

„Copak jsem se právě nerozhodl? Žili byste, kdybych zvolil zlo? Ne, ničeho se nebojte, Rhodane. Budu vždycky stát na té straně, kde bude Betty. To jí vděčím za své vysvobození. To její něžné myšlenky rozbily ocelové sevření mých hlav. Jak bych kdy mohl zapomenout, co pro mne udělala?“

Betty horlivě přikyvovala.

„Vím, že to myslíš tak, jak říkáš, Ivane. Vás dva budu mít ráda. Ivana i Ivanovice.“

Rhodan cítil úlevu, hlavně proto, že teď už Overhead nebyl tak silným nepřítelem. Nakonec si odkašlal a řekl: „Byl bych vám vděčný, kdybyste se sprátlil s členy naší jednotky mutantů, Lidi, jako jste vy, potřebujeme. Tvoříme dějiny. A teď se musíme zbavit našeho nepřítele.“

„Ano!“ vypískl Gucky a radostí se vznesl ke stropu.

' ^ A ^

Satelit Z-45 kroužil už několik týdnů v konstantní vzdálenosti patnácti milionů kilometrů od Marsu. Na palubě měl posádku dvou mužů: poručíka Bingse a spojaře seržanta Adolfa. Oba byli už léta přáteli, společně také navštěvovali a absolvovali Vesmírnou akademii.

Bings měl koníčka: byl vášnivým sběratelem motýlů. Samo o sobě by to vcelku nic neznamenal, kdyby i Adolf nebyl vášnivým sběratelem motýlů. Tato okolnost vedla často ke

slovním pŕtkám. Když se některému z nich podařilo ulovit do sbírky vzácný exemplář, druhý mu nedal pokoj, dokud se na něj nesměl alespoň podívat, nebo jej nezískal výměnou za jiný.

Ti dva už ŕili pět týdnů bez svých sbírek, proto se aspoň zdokonalovali v teoretických znalostech.

Během jedné takové debaty se poručík Bings zarazil a zíral na obrazovku. Přesně uprostřed uviděl skvrnu putující doprava. Rychle se otočil na Adolfa.

„Zvětši to! Honem! Co to může být za loď?“

„Možná nějaké mutant babočky admirála,“ zabručel bez respektu seržant, ale hned se věnoval přístrojům. Putující bod hodlal zmizet z obrazovky. Adolf nastavil přístroje a aktivoval je.

Spatřili loď. Letěla z Marsu.

„Stíhačka,“ zašeptal poručík Bings. „Jestlipak je naše?“

„I Overhead sbírá stíhačky,“ řekl zasmušile Adolf.

V jejich současné pozici stál Mars mezi nimi a Zemí. Mohlo se tedy klidně stát, že šlo o loď přilétající ze Země. Velitel satelitu to zvážil a pak řekl:

„Nesmysl! Overhead se přece nevrhne dobrovolně do zkázy! Ten bude sedět na Marsu do soudného dne a nevystrčí nos!“

„V písku pouště na Marsu přej žijou zvláštní brouci...“

„Dávej radši pozor a nezanedbávej službu,“ zlostně ho varoval Bings a zahleděl se na obrazovku. „Ta loď nabírá směr k Jupiteru, jak se zdá,“ konstatoval. „Kdo tomu má rozumět?“

„No teda!“ zvolal překvapený Adolf. „Další společnost!“ ukázal na monitor. „**Brzy** tady budeme mít problémy s dopravou jako na Zemi!“

Poručík Bings strnul. Nyní se musel pro jednu z těch dvou lodí rozhodnout. Automat však jeho trápení převzal a optika zaměřila obě lodi.

Druhá loď letěla téměř v přímém kurzu k nim. Když se ocitla ve vzdálenosti jen několika kilometrů, mohli si přečíst její označení: Z-13. sf- ;

„Zrovna třináctka!“ zaúpěl seržant Adolf. „Já teda nejsem pověřčivej, ale...“

„Postarej se o ni!“ přikázal poručík. „Je na seznamu ukradených?“

Nebyla. Takže čekali.

Ale ne dlouho. Za chvíli se na monitoru objevila široká tvář Reginalda Bulla: „To jsme my. Něco novýho?“

„Nic zvláštního,“ ohlásil Bings, ale zároveň dodal: „Přece. Něco ano. Zpozorovali jsme stíhačku, mířící ven ze sluneční soustavy.“

., • ;.<,; ... y

Bull přikývl. „Dobrá, připravte vakuovou gangway. Jdeme k vám.“

-

„Já.to věděl, ta ztracená třináctka....“ ulevil si spojař.

^ ^ ^

„Není naším úkolem, abychom zrovna my zničili Overheada,“ shrnul ještě jednou Bull, když viděl, jak se poručík Bings mračí. „Taťána zjistila na velkou vzdálenost, že se na Marsu něco děje. Díky svým telepatickým schopnostem dokáže sledovat Overheada, aniž by ji přitom dostal pod svůj sugestivní vliv. A my jsme chráněni absorbčními přilbami. Takže, jak už jsem řekl, měli jsme se podívat, co se na Marsu děje. Vaše pozorování potvrzuje naši domněnku. Overhead pravděpodobně opustil svou základnu na Marsu. Co teď? Budeme ho sledovat, nebo se vrátíme na Zemi?“

„Smrt Overheadovi!“ vykřikl z kouta Gucky. „Poletíme za ním a zničíme ho, co jiného?“

„Bud' zticha!“ okřikl ho Bull a přidržel se opěrky křesla,

kdyby Guckyho napadlo zvednout ho za to napomenutí do vzduchu. „Máme tu jen pátrat, nic víc. Rhodan chce Ivana nejdříve chvíli pozorovat, než ho nasadí proti Overheadovi.“

„Zvládneme to i bez Ivana,“ dodal nespokojeně Gucky.

„Ne,“ odpověděl rázně Bull.

„Myslíte, že je Overhead opravdu na palubě té stíhačky?“ zeptal se poručík Bings a otočil se přitom na Taťánu Michajlovnu.

Telepatka, kterou Rhodan kdysi vysvobodil z Overheadova područí stejně jako Ivana, přikývla. „Zachycuji jeho myšlenky. Jsou samá panika a zlost. Pořád se točí kolem útěku. Mars vidí už jen jako červený bod, což znamená, že je někde ve vesmíru. Ano, seržante, myslím, že je na palubě unikající stíhačky.“

„Tak nač ještě čekáme?“ zvolal Gucky, až Bullovi zazvonilo v uších. Ale nereagoval na to a přikázal Bingsovi, aby navázal spojení se Zemí. Zanedlouho mu dal Rhodan nový úkol: sledovat Overheada.

^ ^ ^

Clifford Monterny se jedním pohledem rozloučil se svým úkrytem a vyšel na chodbu. Před jedněmi dveřmi se zastavil a počkal, až se otevřou.

Uvnitř čekalo několik mužů. Zvědavě na něj hleděli. Clifford Monterny četl jejich myšlenky, a proto se rozhodl pro malou válečnou lest.

„Čas nečinnosti na Marsu končí,“ oznámil. „Ještě provedu jeden malý průzkumný let. Vy zatím počkáte tady. Kdyby se někdo cizí snažil proniknout do pevnosti, zastavíte ho všemi prostředky, které máte k dispozici. Wallersi a Raggsi, vy mě doprovázejte. Vezmeme si Z-35 a poletíme na průzkum.“

Pak Overhead zavřel dveře a s oběma určenými muži odešel do skladu zásob. Oblékl si kožšínovou bundu a vzal si kyslíkovou masku, i,

A tak se stalo, že patnáct důstojníků a členů mužstva pěti zajatých stíhaček, které doprovázely GOOD HOPE Vil na Mars, sedělo v údolí v kajutách svých lodí a vůbec netušilo, že jsou svobodní, l,

Overhead nahnal své dva muže do stíhačky Z-35.

Prchal.

Rychle pryč...

^ x ^

Kletba, kterou Bull vydal po několika hodinách bezúspěšného hledání, se nedá zveřejnit.

„Za taková slova byste se měl stydět, pane Bulle," pokárala ho Tat'ána. „Nestačilo by vám si je jenom myslet?"

„To by bylo zbytečný," odpověděl Bull. „Já to ze sebe musím vymáčknout. Navíc vím, že jste nadána telepatí, takže by mi stejně bylo houby platný, kdybych si ty nadávky jen myslel. Stejně byste si je přečetla."

„Díky za přednášku," usmála se Tat'ána šibalsky. „Ale mohl jste klidně mlčet. Stejně bych věděla, co si myslíte..."

Gucky seděl jako obvykle v koutě velínu a pohrával si s polosušenou mrkví. Nechal ji vznášet velínem a svými tele-kinetickými silami jí hýbal sem a tam. Když po ní Bull sáhl, hbitě mu vyklouzla a přistála na křesle druhého pilota, kde zůstala stát na špičce.

„Měl bys ji radši sníst!" vyjel Bull na myšoba.

„Trénuju," odpověděl Gucky. „Na Overheada!"

„Najdeme ho," uklidňovala Tat'ána Bulla. „Určitě letěl k Jupiteru."

„Nebo k asteroidům.“

Bull přikývl. „Ale to by znamenalo, že bychom ho mezi nimi mohli hledat pěkně dlouho.“

„Až přiletí Rhodan, bude to hračka. Se svými palubními přístroji ho najde i mezi tisícem asteroidů.“

„Hm,“ poznamenal skepticky Bull. „Já spíš spoléhám na náhodu. Ta mi v životě už mockrát pomohla.“

„Já zase spoléhám na své telepatické schopnosti,“ namítla Taťána. „Overhead se jim nemůže věčně bránit. Možná že mi to usnadní, až usne.“

„Takže vlastně taky spoléháte na náhodu,“ zakřenil se Bull. „No, možná to dokážeme. Ale co pak? Rhodan nám ho přikázal sledovat, ale ne zničit. Tuhle práci si zřejmě ponechá pro sebe.“

„Já ho...,“ ozval se Gucky, ale zmlkl, protože Bull měl právě práci s asteroidem, ke kterému se blížili. Tato hrouda kamene měla v průměru padesát kilometrů a její nepravidelné obrysy vypadaly hrozivě.

Z-13 zpomalila, stejně tak i Z-45. Bully zavolal na satelit: „Nějaká pozorování, poručíku Bingsi?“

„Nic, pane,“ přišla okamžitá odpověď. „Malý a mrtvý svět.“

„Dobrá, obleťte ho zprava. Sejdeme se na odvrácené straně.“

Z-45 už neodpověděla, sklouzla doprava a zmizela za horizontem miniaturního skalního světa.

Bull šel níž, až byl tak blízko povrchu, že jej mohl pozorovat i pouhým okem, a pak pomalu přidal. Díky chybějící atmosféře měl dobrý výhled. Jeho pátravým zrakům neunikl ani kamínek.

Taťána se zatím soustředila na příjem mozkových vln a pokoušela se je zachytit. Byla přesvědčena, že kdyby se Overhead nacházel někde v blízkosti, nutně by ho musela vycítit, i kdyby se proti ní bránil hypnobloukem.

Cucky nedělal nic. Tiše seděl a čekal na svou šanci.
 Na téhle malé oběžnici nikdo nebyl.
 Po obletu desátého asteroidu Bull zaúpěl: „Pokud vím, v naší sluneční soustavě je asi padesát tisíc takových planetek. Jestli je hodláme prohledat všechny, zestárneme dřív, než Overheada najdeme. Možná ho hledáme ve špatném směru...”
 Taťána zavrtěla hlavou, s
 „Clifford Monterny uvažuje logicky. Poletí proti směru dráhy asteroidů, stejně jako my.”
 „Proč by to dělal?”
 „Protože pak může letět pomaleji a tím pádem si snáze najde vhodný úkryt.” >•
 Bull už nic nenamítal, i když s touhle logikou právě nesouhlasil. Namířil si to k jedenáctému asteroidu.

^ A ^

Na náhorní plošině na Marsu mezitím přistála kulovitá loď. Major Deringhouse trval na tom, že útok proti Overheadově základně bude řídit on. Považoval to za svoji povinnost.
 Na palubě GOOD HOPE Vil byli kromě něj a jeho posádky ještě někteří mutanti.
 Betty Toufryové se jako první podařilo navázat kontakt s Monternyho lidmi. Byli sice pod hypnoblokem, ale nebyli odstíněni, takže mohla snadno číst jejich myšlenky.
 „Mají za úkol se bránit,” vysvětlovala bezradně Betty. „Myslíte, Noire, že by se dalo předejít zbytečnému krveprolití?”
 Noir pokrčil rameny.
 „Sengu musí zjistit, kde na nás číhají. Vy se postaráte, abych byl nasměrován správně. Pak se pokusím prolomit Overheadův blok. Už jste našla muže z našich stíhaček, kteří tu byli zajatí?” •
 : -:

„Jejich hypnoblok je velmi slabý. Možná byste se je mohl pokusit nejdříve vysvobodit. Mohli by nám pak pomoci.“ Major Deringhouse pak s oběma mutanty opustil loď.

^ A ^

Kapitán Bamer a poručík Hill seděli ve velínu Z-Vil-1 a vedli podivné řeči.

„Jestli mě brzy nepřestane bolet hlava, určitě mi z toho přeskočí," stěžoval si Hill a položil si dlaň na čelo. „Třeba už jsem blázen.“

„Já taky," přitakal věčně Barner. „Například vůbec nevím, proč trčíme tady na Marsu a čekáme na něco, o čem nevíme, co to je. Do včerejška jsem byl pod jakýmsi vlivem, který mi dával rozkazy, ale od včerejšího večera je to pryč. Zůstalo jen bolení hlavy. Mám dojem, že můžu dělat, co chci, ale nemám do ničeho chuť, protože nevím, co chci udělat.“

Hill zakroutil hlavou. „Já se cítím podobně. Mí lidé taky. Přesně vím, že nás Overhead dostal. Té záležitosti se říká hypnoblok, pokud vím. Nevzali jsme si absorpční přilby. A já nemám sílu se tomu bránit...“

Barner mlčel. Teprve po chvíli řekl: „Mám pocit, že musím opustit loď. Musím ji opustit... Půjdete se mnou?“

Hill neodpověděl. Mlčky vstal a šel. Ve vchodu si nasadili kyslíkové masky. Oba zbývající muži posádky je následovali.

Venku se pak ani nepodivili tomu, že i z ostatních lodí vycházely posádky a rozpačité postávaly kolem. Všichni očividně poslechli něčí rozkaz.

Pak se před nimi najednou objevily tři postavy. Hill zcela jasně cítil, že rozkazy přicházejí od jedné z nich.

„Overhead už nad vámi nemá moc," říkala mu v duchu jedna

z těch postav... Hill najednou poznával svého velitele, major-a Deringhousea. Už otevíral ústa, aby něco řekl, protože poznával i Noira a Betty Toufryovou, když vtom Betty vykřikla: „K zemi! Někdo na nás útočí!"

Muži se rozprchlí a poschovávali se. Sotva se tak stalo, z boku vyšlehly ze skal plameny a nad hlavami jim zahvízdaly projektily.

André Noir se překulil k Betty. „Odkud to přichází?" zeptal se.

„Vlevo kulomet. Overheadovi muži našťěstí nemají paprskomety. Ale my jsme úplně bezbranní. Musíte prolomit jejich hypnobloky, jinak..."

Noir ignoroval hvízdající kulky a plně se soustředil na střelce. Nebylo jednoduché najít neviditelné muže, ale když už je měl, bylo to prosté.

Palba ustala.

Hypnoblok protivníků se rozsypal jako hrad z písku.

O deset minut později už na Marsu nezůstal žádný nesvobodný člověk.

Ovšem - jak se to vezme - Overheadovi lidé byli zajati. Čekalo je předání úřadům na Zemi, protože se mezi nimi našlo mnoho hledaných zločinců...

Major Deringhouse se pak spojil s Rhodanem.

„Majore," řekl Perry Rhodan vážným hlasem, „...je to na vás. Já se musím vrátit na Zemi, protože musím být u závěrečné fáze vytváření vlády světa. Také se musím trochu postarat o Ivana. Vaším úkolem je najít a zneškodnit Overheada. Nesmí nabrat sílu. Ted' je poražený a unavený. Pokud bychom ho nechali být, získá novou odvahu i sílu, a bude o zkušenost bohatší. To se však nesmí stát!"

^ ^ ^

Planetoid neměl jméno a jeho dráhu zatím žádný člověk ne-vypočítával. V průměru měl asi osmdesát kilometrů a jeho tvar byl téměř hranatý. Otáčel se zhruba za hodinu kolem své osy. Jeho povrch tvořila změt' pohoří a hlubokých údolí, ponořených do stálé temnoty. Vyšší vrcholy byly zase naopak stále ozářeny sluncem, takže se třpytily.

Proto si Overhead tohoto asteroidu všiml a nakonec se rozhodl udělat si z něj svůj úkryt.

Brzy našel dostatečně širokou a temnou propast na jeho povrchu. Přistál, přikázal svým dvěma mužům, aby hlídali, sám si oblékl skafandr a vyšel ven.

Díky minimální gravitaci mohl vlastně létat. Sotva se u vchodu odrazil, vznesl se a poznal velmi příjemný pocit. Uvědomoval si, že mezi nebem a zemí jsou věci, které člověka dělají šťastným, a že to nemusí být zrovna jenom moc a sláva... Chvilí si hrál a poletoval nad údolím. Málem přitom zapomněl, co venku vlastně chce.

Uvědomoval si ironii osudu: Vždycky chtěl vlastnit svět, a teď tu jeden takový měl.

Měkce přistál asi pět set metrů od lodi. Pak se opatrně odrazil a pomocí pouhých dvou skoků byl zpátky u vchodu. Tam se ještě zastavil. Byl v extázi. Prožíval pocity vznešenosti, jaké dosud neznal. Poprvé v životě poznával, že svět může být krásný - dokonce i takový holý a pustý svět jako tenhle...

A přesně v té chvíli se mu v hlavě ozval cizí hlas.

„Clifforde Montemy, konečně jsme vás našli! Možná bychom vás nikdy neobjevili, kdybyste se nakonec... nechoval jako člověk.“

Overheadem to trhlo. Hypnoblok! Odstínění mozkových vln! Úplně na to zapomněl! Jeho myšlenky byly vyzařovány do vesmíru a zachytil je telepat! Rhodanův telepat! Teď už bylo pozdě se před ním uzavírat.

„Kdo jste?“ zeptal se.
„Vy mě neznáte? Taťána Michajlovna.“
„Taťána? Takže vy jste mě zradila? Nestačilo vám to? To mě teď chcete ještě i zabít? Nedovolujete si toho nějak příliš moc?“
„Vůbec ne. Způsob smrti si bude(e) moci vybrat. Pospěšte si. Nemáme na vás čas.“
Poprvé v životě cítil, jak asi bylo jeho obětí, když jim stanovil lhůtu smrti. Proč se mu to vlastně stalo? Protože jen na okamžik zapomněl na své plány a choval se jako obyčejný, šťastný člověk.
„Jdu!“ řekl a mlčky nastoupil na palubu stíhačky. Vstup se za ním neslyšně uzavřel.

_ ^ ^ ^

Bull si všiml pravidelného blikání. Nepřerušil proto sice hovor s majorem Deringhousem, který ho následoval s GOOD HOPE Vil a požadoval přesné souřadnice, ale zkorigoval podle toho kurz lodi i satelitu.

„Co to děláte?“ zeptal se Deringhouse. „Narazil jste na stopu?“
„Ale kdepak, ani v nejmenším,“ odpověděl Bull. „Kde teď jste?“
„Dva miliony kilometrů za vámi.“ „Tak poletěte sem. Třeba ještě dorazíte včas.“ Netušil, jakou má pravdu, protože pár vteřin nato Taťána Michajlovna zpozorněla. Zachytila povědomé mozkové vlny. Netrvalo déle než dalších pár vteřin, a řekla:
„Clifforde Monterny, konečně jsme vás našli...“

^ A ^

Čekali poměrně daleko od asteroidu. Poručík Bings hlídkoval na opačné straně planety a zůstával s Bullem ve spojení. Monternyho loď jim nemohla nepozorovaně uniknout.

Oba muži ze Z-45 měli na hlavách své absorbční helmy, stejně jako Bull v Z-13. Jenom Taťána byla proti vlivu hypnózy vybavena přirozenou ochranou.

„A co ty?“ zeptal se Bull Guckyho.

„Overhead mi nemůže ublížit,“ odpověděl myšob. „Mám víc vloh, než ty a Rhodan tušíte.“

Bull pokrčil rameny a obrátil pozornost k asteroidu. GOOD HOPE Vil byla ještě příliš daleko, než aby se mohla vrhnout do akce.

Vtom v hlavě pocítil dloubavou bolest. Nejdříve se domníval, že jde o náhodu, ale krátký pohled na obrazovku, která přenášela provoz na satelitu Z-45, ho utvrdil v tom, že se něco děje, protože i poručík Bings a seržant Adolf najednou měli bolesti a bylo jim zle.

„Taťáňo!“ zvolal Bull. „Overhead to zkouší!“

Ruska si toho už dávno všimla. Sama sice neměla žádné potíže, ale zachytila Overheadovy telepatické příkazy. Spatřila i jeho stíhačku, která s obrovským zrychlením opouštěla povrch asteroidu. Overhead nemínil ztrácet čas útokem na protivníka. Jednoduše utíkal pryč, někam do neznáma.

Bull nečinně dřepěl v křesle. Když na něj Taťána křikla, nezareagoval.

Gucky seděl ještě pořád ve svém obvyklém koutě a šklebil se. Bull tentokrát ani nic nenamítal. Jeho mozek byl vyřazen z provozu.

Gucky dořapal ke křeslu pro pilota a vyhoupl se do něj. Pedanticky odstrčil mrkev, která tam pořád stála na špičce, a podíval se oknem. Loď prchajícího Overheada byla ještě vidět pouhým okem.

„Tak do toho!“ hlesl my sob a přimhouřil oči. Stíhačka byla příliš těžká na to, aby s ní pohnul, proto udělal to, co už měl vyzkoušeno: teleportoval a vyřadil z provozu její agregáty. Overheadova stíhačka pak zachovala dosaženou rychlost a řítila se do řetězu asteroidů. Gucky se vrátil zpět.

^ ^ ^

Major Deringhouse zbledl, když ho Tatána zavolala.

„Nemohu Bulla probrat z hypnobloku a taky neumím ovládat jeho stíhačku. Kroužíme tady kolem asteroidu a Overhead zatím prchá, i když našťestí nemůže ovládat svou loď. Rychle nám pomozte, než Bull dostane od Overheada další rozkazy!“ „Pozice?“

Tatána ji udala.

„Dobrá. Zkusím krátký hyperskok. Za minutu jsem u vás.“

Hyperskok! Tajuplné arkonidské stroje umožňovaly pradávný sen lidstva: překonání vzdálenosti v nulovém času pomocí krátkého skoku nadřazeným prostorem. Než mohla tuhle úvahu domyslet do konce, najednou vedle sebe spatřila velkou kulovitou loď.

Pár vteřin nato se uvolnil Bullův hypnoblok. Mohl zase normálně uvažovat, ale nevzpomínal si, co se stalo.

„Overhead neovládá svou loď?“ konstatoval překvapeně.

„Nemá žádnou energii,“ zapištěl Gucky. „Za pár hodin bude mrtvěj, protože nebude mít vzduch.“

Bull sledoval malý světelný bod směřující k asteroidům. Přiblížil si jej: Overheadova stíhačka.

„Nemá smysl se k němu přibližovat. Zase by se nás jen pokoušel ovlivnit,“ řekla Tatána.

Vtom se v dálce před nimi zablesklo. ' s

Mezi světelnými body asteroidů vzniklo nové, malé slunce, které zase rychle pohaslo. Když si oči pozorovatelů zvykly na tmou, Overheadovu loď už nenašly.

Bull zrychlil let a zanedlouho zastavil nad asi tříkilometrovým asteroidem. Na jeho povrchu zel hluboký kráter. Uvnitř ještě žhnul.

Mlčky se dívali na Overheadův hrob. Taťána poznamenala: „Vždycky si přál mít planetu jenom pro sebe. Tady ji našel... Tuhle mu už nikdo nevezme.“

„Vracíme se,“ řekl Bull, a zatímco loď opisovala smyčku a mířila k Venuši, navazoval spojení s Deringhousem a zároveň i se Zemí.